

Τὸ βουργαρέλι

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΒΟΥΡΓΑΡΕΛΙΩΤΩΝ ΑΡΤΑΣ

Χρόνος 40ος - Γραφεία: Φειδίου 18, 106 78 Αθήνα - Τηλ. - Fax: 210 38.25.652 - www.vourgarelinet.gr - Αριθμός Φύλλου 250 - Απρίλιος, Μάιος, Ιούνιος 2016

Καλοκαιρινές εκδηλώσεις στο Βουργαρέλι

Είναι μια εσωτερική ανάγκη των Βουργαρελιωτών και αυτών που μένουν στο χωριό αλλά και των αποδημών για να βρεθούν μεταξύ τους το καλοκαίρι όλοι μαζί, να επικοινωνήσουν, να "σπάσουν" λίγο τη μοναξιά και την ερημιά του χειμώνα στο χωριό. Και φέτος που οι οικονομικές συνθήκες είναι ιδιαίτερα δύσκολες "επιβάλλεται" ο πολιτισμός να παίξει το συνδετικό του ρόλο, να ψυχαγωγήσει με την πραγματική έννοια του όρου, "να γεμίσουν οι μπαταρίες" όσο είναι δυνατόν για το υπόλοιπο χρονικό διάστημα.

Εμείς, όσο μας επιτρέπουν οι δυνάμεις και τα οικονομικά μας φροντίσαμε να δώσουμε μια νότα πολιτισμού και χαράς σε όλους τους συγχωριανούς μας. Οι εκδηλώσεις που προγραμματίσαμε για το φετινό καλοκαίρι είναι οι ακόλουθες:

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΜΝΗΜΗΣ

Κυριακή 24 Ιουλίου 2016. Αναβίωση ιστορικής μνήμης. Για 7η χρονιά φέτος θα πραγματοποιηθεί στον ιστορικό χώρο του Μοναστηριού του Αι-Γιώργη εκδήλωση ιστορικής μνήμης για την έναρξη της Επανάστασης στα Τζουμέρκα και το Ραδοβύζι το 1821 που ξεκίνησε απ' αυτό το χώρο. Η εκδήλωση τελεί υπό την αιγίδα του Δήμου Κεντρικών Τζουμέρκων.

22η ΕΚΘΕΣΗ ΒΙΒΛΙΟΥ

Από 1 – 20 Αυγούστου 2016

Θα πραγματοποιηθεί στο γνωστό πλέον στέκι, στην άκρη της Πλατείας το "Βακούφικο" όπου ο εξωτερικός χώρος κάθε καλοκαίρι γίνεται παιδότοπος, παιδική χαρά, γεμίζει ζωή. Παράλληλα με την Έκθεση Βιβλίου σχεδιάζουμε δραστηριότητες που θα μας φέρουν πιο κοντά στη μαγεία των βιβλίων μέσα από πρωτότυπες διαδρομές...Λεπτομέρειες στο χώρο της έκθεσης!!!

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Σάββατο 6 Αυγούστου 2016. Ο Σύλλογος Βουργαρελιωτών Αττικής παρουσιάζει τον συγγραφέα **Γιάννη Καλπούζο** και το βιβλίο του **"σέρρα, η ψυχή του Πόντου"**, στο Αμφιθέατρο του Δημαρχείου, ώρα 8,30 μ.μ.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΙΜΑΤΟΣ

Τρίτη 9 Αυγούστου 2016. Ο Πολιτιστικός Σύλλογος Βουργαρελίου για 5η συνεχόμενη χρονιά οργανώνει εθελοντική αιμοδοσία για την Τράπεζα Αίματος. Κινητή ομάδα αιμοληψίας θα βρίσκεται στο χώρο του Δημαρχείου, από το πρωί.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΡΑΔΙΑ

Τετάρτη 10 Αυγούστου 2016. Ο Πολιτιστικός Σύλλο-

γος Βουργαρελίου οργανώνει δημοτική βραδιά στην Πλατεία του χωριού με τον **Ηλία Πλαστήρα**.

ΒΡΑΔΙΑ ΛΑΪΚΟΥ - ΡΕΜΠΕΤΙΚΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

Παρασκευή 12 Αυγούστου 2016: Στην πλατεία του χωριού με τον **Κώστα Μάντζιο** και τη **Γεωργία Γρηγοριάδου**. Μπουζούκι **Θανάσης Γεωργάρας**, κιθάρα **Νίκος Μπάμπαλης**.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΒΡΑΔΙΑ - ΕΝΤΕΧΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Πέμπτη 18 Αυγούστου 2016: Με τους απόφοιτους του **Μουσικού Λυκείου Παλλήνης** στο Αμφιθέατρο του Δημαρχείου. **Η εκδήλωση είναι αφιερωμένη στη μνήμη της Κατερίνας Καραβασίλη.**

ΑΛΛΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ (2 - 20 Αυγούστου)

- Αφηνήσεις παραμυθιών τα πρωινά στην πλατεία.
- Καραγκιόζης και προβολές ταινιών στην πλατεία ή στο Αμφιθέατρο του Δημαρχείου (ανάλογα με τις καιρικές συνθήκες) από τους Βασίλη και Νικηφόρο Τσίτσικα.
- Πεζοπορία στα περιπατητικά μονοπάτια του χωριού.
- Αγώνες μπάσκετ.
- Ιατρική ημερίδα στο Αμφιθέατρο του Δημαρχείου.

ΚΑΛΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ!

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

(Κυριακή 10 Απριλίου 2016)

Πέρασαν δύο χρόνια από τον Απρίλιο του 2014. Έτσι σύμφωνα με το καταστατικό μας πραγματοποιήθηκε στη Νυκτερινή Σχολή του Συλλόγου "Παρνασσός" Θεμιστοκλέους και Κατακουζηνού 2 (η εν λόγω αίθουσα παραχωρείται με τη φροντίδα του συγχωριανού μας Χρήστου Παπαδόπουλου), η Γενική Συνέλευση των μελών του Συλλόγου μας για την οποία είχαμε δημοσιεύσει ανακοίνωση-πρόσκληση στο φύλο 249 της Εφημερίδας μας. Πρόεδρος της Συνέλευσης εκλέχθηκε ομόφωνα ο συγχωριανός μας Κώστας Αλεξίου. Αφού διαπιστώθηκε η ύπαρξη της απαρτίας που προβλέπεται από το καταστατικό, άρχισε η συζήτηση των θεμάτων της ημερήσιας διάταξης. Η Πρόεδρος του απερχόμενου Δ.Σ. Λουκία Αντωνίου παρουσίασε τον απολογισμό των δραστηριοτήτων του συλλόγου και τον οικονομικό απολογισμό της διετίας και η συνέλευση ενέκρινε ομόφωνα τα πεπραγμένα του Δ.Σ. Ακολούθησε η εκλογή εφορευτικής επιτροπής για τη διεξαγωγή των αρχαιρεσιών, εγγραφή των υποψηφίων και διεξαγωγή της ψηφοφορίας. Εκλέχθηκαν τακτικά μέλη του Δ.Σ. για την επόμενη διετία τα οποία συνήλθαν σε συνεδρίαση στις 15 Απριλίου 2016 και συγκρότησαν το νέο Δ.Σ.

Πρόεδρος: Λουκία Αντωνίου-Σούσου

(210-7667549 - 6977550119) - loukiac.antonoioiu@gmail.com

Αντιπρόεδρος: Αικατερίνη Γούλα

(210-8841658 - 6946330619)

Γραμματέας: Πετρούλα Τσόντη

(6980500859)

Ταμίας: Μαρία Στεφάνου

(210-9880873 - 6973302224) - marystef7@gmail.com

Μέλη:

Βασίλειος Μπράτης

(210-9315640 - 6977770562) - vasbratis@gmail.com

Μαρίνα Σόφη

(210-772885 - 6977356393)

Σταματία Μπαρτσούλη

(210-6391230, 6942983225)

ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΥ (5 ΜΑΪΟΥ 1943)

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΜΝΗΜΗΣ

Πραγματοποιήθηκε στις **5 Μάη 2016** η επετειακή εκδήλωση μνήμης για το βομβαρδισμό του Βουργαρελίου από γερμανικά αεροπλάνα στις 5 Μάη του 1943 με συνδιοργανωτές το Δήμο Κεντρικών Τζουμέρκων και τον Πολιτιστικό Σύλλογο Βουργαρελίου.

Στις 10:30 το πρωί έγινε δοξολογία στον ιερό ναό του Αγίου Νικολάου και στη συνέχεια, στο μνημείο των πεσόντων στην πλατεία του Βουργαρελίου, επιμνημόσυνη δέηση και κατάθεση στεφάνων στην μνήμη των αμάχων φονευθέντων από ρίψεις βομβών γερμανικών αεροπλάνων. Συγκινητική ήταν η στιγμή του προσκλητηρίου των νεκρών από τους μαθητές Κων/νο Κατσάνο και Κων/να Τσιλώνη καθώς και τα **αποκαλυπτήρια τιμητικής πλάκας με τα 13 ονόματα των θυμάτων του βομβαρδισμού της 5ης Μάη, προσφορά του Συνεταιρισμού Συνιδιοκτησίας Βουργαρελίου.**

Η εκδήλωση συνεχίστηκε στο αμφιθέατρο του Δημαρχείου Βουργαρελίου, όπου ο Δήμαρχος κ. **Μαρίνος Γαρνέλης**, μετά από ένα καλωσόρισμα των παρευρισκομένων από τη γραμματέα του Συλλόγου κ. **Χαρά Βρατσίστα** (η οποία είχε και την επιμέλεια της όλης εκδήλωσης) αναφέρθηκε στο ιστορικό γεγονός, βασιζόμενο σε αδιάψευστα ιστορικά γραπτά ντοκουμέντα.

Κομβικό σημείο της εκδήλωσης η συγκινητική μαρτυρία του Βουργαρελιώτη κ. **Χρήστου Λύτρα** που με δάκρυα και τρεμάμενη φωνή, διηγήθηκε τα γεγονότα εκείνης της μέρας 5ης Μάη 1943 αλλά και της παραμονής της. Ήταν 5 χρονών, έβλεπε τα αεροπλάνα να περνούν. Πίστευε πως θα έριχναν τρόφιμα - χρόνια δύσκολα, όλοι πεινούσαν. Έκανε σινιάλο ο μικρός - τότε- Χρήστος με μια κόκκινη μπλούζα. Τρόφιμα δεν έπεφταν. Άκουσε ένα δυ-

νατό θόρυβο... και μετά εκρήξεις... Στη θύμηση αυτή ο ηλικιωμένος σήμερα Χρήστος λυγίζει. Ξεσπά σε λυγμούς και το κοινό που τον ακούει σε παρατεταμένα χειροκροτήματα! Η μαρτυρία αυτή είναι ένα κομμάτι από την ιστορία του τόπου μας που μένει ακόμα ζωντανό.

Με το πέρας των ομιλιών οι προσκεκλημένοι των συνδιοργανωτών αλλά και αρκετός κόσμος δέχτηκαν ένα κέρασμα με παραδοσιακά εδέσματα και ποτά, απολαμβάνοντας πίτες και γλυκά, προσφορά των γυναικών του χωριού.

Την εκδήλωση τίμησαν: Ο βουλευτής Άρτας κ. **Βασίλειος Τσίρκας**, εκπρόσωποι της Περιφέρειας Ηπείρου, οι Δήμαρχοι: Βορείων Τζουμέρκων κ. **Σεντελής**, Γεωργίου Καραϊσκάκη κ. **Μίγδος**, εκπρόσωποι Αστυνομικής και Πυροσβεστικής Διεύθυνσης, Δημοτικοί Σύμβουλοι, Πρόεδροι Τοπικών Κοινοτήτων, Πρόεδροι Πολιτιστικών Συλλόγων και Σωματείων και αρκετός κόσμος.

Η μεγάλη τιμή ανήκει ασφαλώς σε εκείνους που, όντες άμαχοι έπεσαν νεκροί, θύματα του παραλογισμού ενός πολέμου και μιας επεκτατικής πολιτικής κρατών, την οποία η πατρίδα μας πλήρωσε ακριβά. **Η θύμησή τους υποχρέωσή μας.**

Χαρά Βρατσίστα

**Δείτε την ιστοσελίδα μας στο Internet, στη διεύθυνση: www.vourgarelinet.gr
Επικοινωνήστε μαζί μας ηλεκτρονικά στη διεύθυνση: sylogos@vourgarelinet.gr**

Το Βουργαρέλι είναι ο γενέθλιος τόπος, που μας εμπνέει και μας δίνει δύναμη στην καθημερινότητά μας.

Κοινωνικά

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

- Η **Μαρίνα Τυρολόγου** και ο **Δημήτριος Χάνδρας** απέκτησαν αγοράκι.

- Ο **Άγγελος Δήμος** και η **Δήμητρα Συρίγου** απέκτησαν κοριτσάκι.

Ευχόμαστε να τους ζήσουν τα νεογέννητα!

ΓΑΜΟΣ

- Η **Χρύσα Καυκιά** και ο **Κωνσταντίνος Καραμολέγκος** τέλεσαν τον γάμο τους στην Αθήνα.

Να ζήσουν!

ΘΑΝΑΤΟΙ

- Απεβίωσε και κηδεύτηκε στο Βουργαρέλι η **Αφροδίτη Γκανασούλα**, ετών 96.

- Απεβίωσε στην Αθήνα στις 31 Μαρτίου 2016 και κηδεύτηκε στο Παλαιοχώρι Αθαμανίου την 1η Απριλίου 2016 ο **Νίκος Γάκης** ετών 63.

- Απεβίωσε στις 10 Απριλίου 2016 και κηδεύτηκε στο Βουργαρέλι ο **Λάμπρος Σόφης** 90 ετών.

- Απεβίωσε στην Αθήνα στις 11 Απριλίου 2016 και κηδεύτηκε στο Βουργαρέλι η **Σοφία Πλεύρη** 92 ετών.

- Απεβίωσε στην Άρτα στις 13 Μαΐου 2016 και κηδεύτηκε στο Βουργαρέλι η **Κωνσταντίνα Π. Παππά** 95 ετών.

- Απεβίωσε στα Γιάννενα στις 3 Ιουνίου 2016 και κηδεύτηκε στο Βουργαρέλι η **Κατερίνα Καραβασίλη** 29 ετών.

- Απεβίωσε στις 13 Ιουνίου 2016 και κηδεύτηκε στο Βουργαρέλι η **Δημητρούλα Π. Τσιώρη** 87 ετών.

Θερμά συλλυπητήρια στους οικείους τους.

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗ

- Η οικογένεια του **Λάμπρου Σόφη** και ο εγγονός πρόσφεραν στη μνήμη του 50 ευρώ (No 2841).

- Τα παιδιά της **Σοφίας Πλεύρη**, Παύλος και Βάσω και ο εγγονός της Άγγελος, πρόσφεραν στη μνήμη της 100 ευρώ (No 2851).

- Η οικογένεια του **Νίκου Γάκη**, η σύζυγός του Αγνή Εξάρχου και τα παιδιά του Τζωρτζίνα και Κώστας πρόσφεραν στη μνήμη του 50 ευρώ (No 2852).

Για το Νίκο Γάκη

Σας ευχαριστούμε όλους και τον καθένα ξεχωριστά που τιμήσατε με την παρουσία σας τον αγαπημένο μας πατέρα όπως επίσης και εκείνους που ήθελαν, αλλά δεν κατάφεραν να είναι σήμερα κοντά μας.

Αυτές τις πολύ δύσκολες στιγμές, όπου ο πατέρας μας επιστρέφει στις ασμίλευτες πέτρες και τα περήφανά του βουνά θα ήθελα να πω δυο λόγια.

Ήταν ένας αξιόλογος οικογενειάρχης, ένας τρυφερός πατέρας και ένας έντιμος άνθρωπος που με τη στάση του απέναντι στις χαρές αλλά και στις δυσκολίες της ζωής, μας χάρισε παραδείγματα προς μίμηση. Αγαπούσε τον τόπο του και είχε πάντα τη διάθεση ανιδιοτελούς προσφοράς. Δεν άφησε την πόλη να αλλοιώσει εκείνα τα χαρακτηριστικά του αγνού και γεμάτου φιλότιμο Ηπειρώτη. Από μικρή ηλικία είχε ριζωμένη μέσα του την αγάπη για τα γράμματα και όπως μας έλεγε, έκανε πολλές ώρες ποδηλατόδρομο για να τα μάθει και πολύ συχνά κάτω από το ιλαρό φως μιας λυχνίας πετρελαίου. Οι δυσκολίες που γνώρισε στη ζωή τον έκανε να πιστεύει και να αγαπά τον άνθρωπο και κυρίως τους μαθητές του. Αποφοίτησε από τη Ζωσιμαία Παιδαγωγική Ακαδημία Ιωαννίνων, ενώ στην Αθήνα συνέχισε τις μεταπτυχιακές του σπουδές στο Μαράσλειο Διδασκαλείο Δημοτικής Εκπαίδευσης και αργότερα έλαβε το δεύτερο πτυχίο του από το Πάντειο Πανεπιστήμιο στις Κοινωνικές και Πολιτικές Επιστήμες από το τμήμα Δημόσιας Διοίκησης. Υπηρέτησε επί τριαντακονταπενταετία την πρωτοβάθμια εκπαίδευση με ζήλο και αυταπάρνηση από τις θέσεις του δασκάλου, του διευθυντή σχολικής μονάδας και του προϊσταμένου γραφείου διευθύνσεως πάντα με την ίδια αφοσίωση. Οι φίλοι και συνάδελφοί του είχαν να πουν έναν καλό λόγο γι αυτόν και όταν επέστρεφε με λαχτάρα στο χωριό το ίδιο εισέπραττε από τους συγχωριανούς του.

Ο πατέρας μας με τον τρόπο που ζούσε τη ζωή του έδινε την απάντησή του emphaticά απέναντι στα καθημερινά προβλήματα. Η απάντησή του ήταν το χαμόγελο, η αγάπη που την πρόσφερε απλόχερα στα παιδιά του και στους οικείους του, όπως επίσης, η ανεκτικότητα απέναντι στις ιδιαιτερότητες του ανθρώπου. Η οικογένεια ενωμένη στο παράδειγμά του αποφάσισε, όπως και ο ίδιος το ήθελε, σε αυτή εδώ την εκκλησία όπου τόσο αγαπούσε και ακούγονταν οι ψαλμωδίες του να του πούμε το στερνό αντίο.

Η μνήμη σου θα είναι πάντα ζωντανή μέσα μας

Καλό ταξίδι αγαπημένε μας πατέρα

Η οικογένεια

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΣΥΛΛΟΓΟ

Ο Πολιτιστικός Σύλλογος Βουργαρελίου συμπαραστέκεται στο πένθος της οικογένειας Παναγιώτη Καραβασίλη.

Ο φίλος, συνεργάτης και ταμίας του Συλλόγου, Παναγιώτης, θρηνεί, όπως και όλοι οι οικείοι του, τον ξαφνικό και τόσο άδικο χαμό της κόρης του, Κατερίνας.

Τα μέλη του Δ.Σ του Συλλόγου συμμετέχουν στο πένθος αυτό και εύχονται σε όλους τους δύναμη και κουράγιο για την αντιμετώπιση και διαχείρισή του.

Στη μνήμη της Κατερίνας, που με μία και μόνο μικρή συνεργασία μαζί της, μας έδειξε πόσο χαρισματικό κορίτσι ήταν, ο Σύλλογος αφιερώνει την μουσική εκδήλωση που έχει προγραμματίσει για τις 18 Αυγούστου στο αμφιθέατρο του Δημαρχείου με ομάδα μουσικών αποφοίτων του Μουσικού σχολείου Παλλήνης, με την ευχή, όπου βρίσκεται, να αναπαύεται ήρεμα και γαλήνια και την υπόσχεση η ευγενική μορφή της να μείνει στις αναμνήσεις μας μια όμορφη και αναλλοίωτη εικόνα.

Το Δ.Σ του Συλλόγου

Ευχαριστήριο πένθους

Ευχαριστούμε θερμά όλους τους συγχωριανούς, φίλους και γνωστούς, οι οποίοι μας συμπαραστάθηκαν στο βαρύ πένθος μας και συμμετείχαν στο τελευταίο ταξίδι αποχαιρετισμού της λατρευτής μας, Κατερίνας Καραβασίλη.

Επίσης θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε τα καφενεία του χωριού: "Καφενείο της Αθηνάς Πλεύρη" στην πλατεία του χωριού, "Καφέ Diverso" του Γιάννη Τσιώρη και "Καφέ-Ψησταριά" του Θωμά Πλεύρη, τα οποία πρόσφεραν αφιλοκερδώς τον καφέ μετά την κηδεία και τίμησαν τη μνήμη της αδικοχαμένης μας κόρης και αδερφής.

Οι γονείς Παναγιώτης-Τζένη Καραβασίλη
Η κόρη Ευγενία Καραβασίλη

Για αυτούς που φεύγουν

Το Βουργαρέλι όλο και γίνεται φτωχότερο. Χάνει τους ανθρώπους του σιγά-σιγά και οι νέοι είναι λιγοστοί. Έτσι το έφεραν οι συνθήκες. Όμως ο "κεραυνός" που έπεσε στις 3 Ιουνίου 2016 με το θάνατο της Κατερίνας Καραβασίλη σε τροχαίο στα Γιάννενα σημάδεψε όλους, ιδιαίτερα τους γονείς και την αδελφή της. Ο Σύλλογος Βουργαρελιωτών Αττικής εκφράζει τα συλλυπητήριά του για τη μεγάλη απώλεια.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΜΑΣ

Η Εφημερίδα μας το «ΒΟΥΡΓΑΡΕΛΙ» θέλει και ζητάει τη συνεργασία των χωριανών μας. Η συντακτική επιτροπή δημοσιεύει κάθε συνεργασία που λαμβάνει και δεν λογοκρίνει κανένα κείμενο. Μοναδική προϋπόθεση τα κείμενα να είναι ενυπόγραφα. Παράκληση οι συνεργασίες να αποστέλλονται με mail στα:

Μαίρη Στεφάνου: marystef7@gmail.com

Λουκία Αντωνίου: loukiac.antoniou@gmail.com

ή ταχυδρομικώς στη διεύθυνση του Συλλόγου

Φειδίου 18, 108 78 Αθήνα.

Η Συντακτική Επιτροπή

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΜΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΕΙ
ΤΙΣ ΕΠΩΝΥΜΕΣ
ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ
ΤΩΝ ΣΥΓΧΩΡΙΑΝΩΝ
ΚΑΙ ΔΕΝ ΤΙΣ
ΛΟΓΟΚΡΙΝΕΙ.
ΟΙ ΑΠΟΦΕΙΣ ΤΟΥΣ
ΔΕΝ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΟΤΙ
ΕΚΦΡΑΖΟΥΝ
ΚΑΤ' ΑΝΑΓΚΗ ΚΑΙ
ΤΙΣ ΑΠΟΦΕΙΣ
ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ.

Π Ω Λ Ε Ι Τ Α Ι

διώροφη πέτρινη
κατοικία
στο Βουργαρέλι.
Πληροφορίες στα
τηλέφωνα
210 2585854 και
6974575294

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ Δ.Σ.

Παραμένουν οι διαφημίσεις στην εφημερίδα μας,
όσων τακτοποιήθηκαν οικονομικά.

Χειροποίητα
Κοσμήματα & Δώρα

Ειρήνη Βιτώρου
Παλλάδος 24-26
Αθήνα
τηλ. 697 8215823

Facebook page :
Κουμπάκι
koumpaki.com

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΔΙΩΡΟΦΗ

ΠΕΤΡΙΝΗ ΟΙΚΙΑ

135 τ.μ.

ΣΤΟ ΒΟΥΡΓΑΡΕΛΙ
ΣΕ ΟΙΚΟΠΕΔΟ 700 τ.μ.
(ΠΡΩΗΝ ΟΙΚΙΑ
ΣΑΒΒΟΥΛΑΣ
ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ)
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: 210
7481762, 6974916162

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ "ΓΑΛΗΝΗ"

ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΥΤΡΑΣ
ΒΟΥΡΓΑΡΕΛΙ ΑΡΤΑΣ

ΤΗΛ.: 26850 22380
22135

ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΣΤΟ ΒΟΥΡΓΑΡΕΛΙ ΟΛΟ ΤΟ ΧΡΟΝΟ!

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΒΟΥΡΓΑΡΕΛΙΩΤΩΝ
ΑΤΤΙΚΗΣ
"ΤΟ ΒΟΥΡΓΑΡΕΛΙ"
ΦΕΙΔΙΟΥ 18, 106 78 ΑΘΗΝΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ:
ΛΟΥΚΙΑ ΑΝΤΩΝΙΟΥ
Πρόεδρος Συλλόγου
Θεοτοκοπούλου 54-56
162 31 Βύρωνα
Τηλ.: 210 7667549
Κινητό: 6977 550119

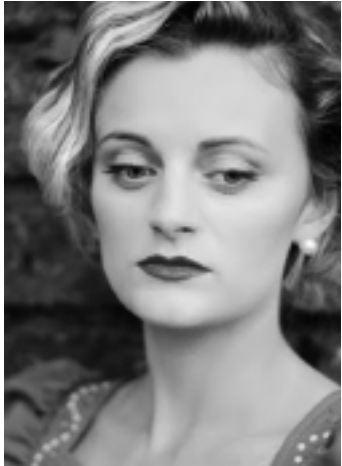
ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ
Ηπειρωτικές Εκδόσεις "Πέτρα"
Οικονόμου 32, 106 83 Αθήνα
Τηλ.: 210 8233830
Fax: 210 8238468
e-mail: ekdoseispetra@hotmail.com

Η εφημερίδα μας τιμά τους ανθρώπους που φεύγουν για πάντα!

Για την απώλεια και το πένθος

Της ΕΛΕΝΗΣ ΣΟΛΟΥΠΗ
Κοινωνιολόγου

Με αφορμή τον άδικο χαμό της Κατερίνας Καραβασίλη, ενός δικού μας παιδιού, μιας υπέροχης ύπαρξης, ενός αγγέλου που σκόρπισε απλόχερα την ομορφιά, την καλοσύνη και την αγάπη σε όσους είχαν την τύχη να τη γνωρίσουν, μοιράζομαι μαζί σας μερικές σκέψεις για την απώλεια και το πένθος. Όχι ως θεματογνώστης, αλλά ως άνθρωπος που την αγαπάει και πονάει για το θάνατό της.

Δε θα πω στους γονείς σου ότι...

...όλα γίνονται για κάποιο λόγο, γιατί δεν υπάρχει κανένας καλός λόγος για να θάβουν οι γονείς το παιδί τους! Όχι! Δυστυχώς η ζωή είναι πολλές φορές πολύ άδικη και τα χειρότερα συμβαίνουν στους πιο γλυκούς και καλούς ανθρώπους. Πολλές φορές οι εξελίξεις της ζωής δε βγάζουν κανένα νόημα και δεν υπάρχει καμία λογική εξήγηση για ό,τι συμβαίνει.

...είσαι σε ένα καλύτερο κόσμο, γιατί δεν υπάρχει καλύτερο μέρος για ένα παιδί από την αγκαλιά των γονιών του.

...πρέπει να το ξεπεράσουν και να συνεχίσουν γιατί δεν ξεπερνά κανείς ποτέ τον θάνατο του παιδιού του. Δεν πρόκειται για απόλυση από την εργασία, ούτε για κάποια ερωτική απογοήτευση. Ο γονιός πρέπει να μάθει να ζει με την απώλεια και αυτό γίνεται κομμάτι του καινούργιου εαυτού του.

...ξέρω πώς νιώθουν γιατί μόνο αν έχεις αγκαλιάσει το νεκρό σου παιδί ή έχεις παρακολουθήσει την κηδεία του, μόνο τότε ξέρεις!

...ο χρόνος γιατρεύει τις πληγές. Όχι! Ο χρόνος επουλώνει τις πληγές, μαλακώνει το θρήνο και ο γονιός με την κατάλληλη βοήθεια εκπαιδεύεται και μαθαίνει να αντέχει τον θάνατο του παιδιού του. Όμως η πληγή δε γιατρεύεται και ο πόνος δεν φεύγει ποτέ!

...έτσι ήταν γραφτό! Ανεξάρτητα από το πώς πέθανε ένα παιδί, αν ήταν βαριά άρρωστο ή αν έχασε ξαφνικά την ζωή του από κάποιο ατύχημα, για τους γονείς του ήταν πάντα γραφτό να ζήσει. Κανένας γονιός δεν προετοιμάζεται και δεν φέρνει στην ζωή ένα παιδί για να το δει να φεύγει πριν από εκείνον.

... έχετε κι άλλο παιδί. Η αγάπη που νιώθει ο γονιός για το παιδί του είναι μοναδική και ξεχωριστή. Ο πόνος παραμένει ο ίδιος ανεξάρτητα από ποιο παιδί πέθανε. Κάθε παιδί είναι διαφορετικό και δεν αναπληρώνει ποτέ το κενό του αδερφού ή της αδερφής του, που έφυγε από τη ζωή.

Μόνο αυτό θα πω!

Αφήστε την ανάμνηση του παιδιού σας να «μείνει» στη ζωή σας! Κρατήστε στην καρδιά σας την ομορφιά της σχέσης σας μαζί του, στιγμές γεμάτες ζεστασιά και αγάπη, χαρούμενες αναμνήσεις που έδιναν νόημα στη ζωή. Μην αρνείστε το θρήνο! Μπορεί ο πόνος τον πρώτο καιρό να είναι ανυπόφορος, να οδηγεί σε βαθιά θλίψη, ακόμη και κατάθλιψη. Όμως η ζωή είναι πιο δυνατή από τον θάνατο. Ο χρόνος και η εξέλιξη της ζωής κάνουν τον πόνο πιο γλυκό. Το αγαπημένο μας πρόσωπο συνεχίζει να ζει ανάμεσα μας ως μια όμορφη ανάμνηση. Μέχρι κάποια στιγμή κάπου, κάποτε να βρεθούμε.

Ο Αϊνστάιν για το χαμό του αγαπημένου του φίλου Μπέσο, είχε πει: «Έφυγε από αυτόν τον παράξενο κόσμο, λίγο πριν από μένα. Αλλά αυτό δε σημαίνει τίποτα. Άνθρωποι σαν κι εμάς, γνωρίζουμε ότι ο διαχωρισμός ανάμεσα στο παρελθόν, το παρόν και το μέλλον, είναι απλά και μόνο μια πεισματάρικη ψευδαίσθηση».

ΕΝΑΣ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ Στη Σοφία Πλεύρη

Γνωριστήκαμε για πρώτη φορά τον Ιούλιο του 1987, όταν αποφασίσαμε με τον Παύλο, το γιο της, να ενώσουμε τις ζωές μας. Ήταν αργά το βράδυ, όταν φτάσαμε στο Βουργαρέλι και πήγαμε κατευθείαν στο σπίτι. Τη θυμάμαι με τα γκρίζα της μαλλιά, πιασμένα στο μέτωπο, με το «στεκάκι», και την ξεθωριασμένη μαύρη ρόμπα. Μεσήλικη, αλλά γεμάτη δύναμη και ζωηράδα. Αφού συστηθήκαμε και με ρώτησε τα απαραίτητα, αν και κάποια τα είχε μάθει, προσπαθούσε, με την πείρα της ζωής της, να διαγνώσει το χαρακτήρα και τις διαθέσεις μου. Και τότε, αφού προφανώς το είχε δουλέψει στο μυαλό της, μου έθεσε τους δικούς της όρους, εξαρχής: «Ο Παύλος δεν ήταν μόνος του, αλλά είχε κι εκείνη στη φροντίδα του». Κι έπρεπε, ως μοναχοπαιδί να την φροντίσει, κι επομένως και η γυναίκα του όφειλε να αποδεχτεί τη δική του υποχρέωση.

Φυσικά, μια τέτοια δέσμευση ήταν αυτονόητη, για μένα και τις αρχές μου. Έτσι ξεκίνησε η σχέση μας και συνεχίστηκε για 29 ολόκληρα χρόνια, μέχρι τις 11 Απριλίου, που η κυρα-Σοφία εγκατέλειψε το μάταιο τούτο κόσμο, στο Νοσοκομείο της Βούλας, ήρεμη και πλήρης ημερών, αφού αξιώθηκε να πραγματώσει τους περισσότερους στόχους της ζωής της, ακόμη και τον τελευταίο: να δει σε ποια σχολή θα περάσει ο Άγγελος, ο πολυαγαπημένος εγγονός της...

Η πεθερά μου, η Σοφία Πλεύρη γεννήθηκε το 1924 στο Παλιοχώρι Αθαμανίου, πρωτότοκη από πέντε παιδιά, του Ηλία Ζιώρα και της Γεωργίας Μαϊάννη. Έχασε τη μάνα της, όντας έφηβη κι αναγκάστηκε εκείνη να συνδράμει και να μεγαλώσει τα μικρότερα αδέρφια της. Έμαθε, στην Άρτα, την τέχνη της μοδίστρας, με πατρόν και γεωμετρία, παρόλο που οι γραμματικές της γνώσεις ήταν της πρώτης δημοτικού. Παντρεύτηκε τον Άγγελο Πλεύρη το 1954 και εγκαταστάθηκε μόνιμα στο Βουργαρέλι, αποκτώντας τον Παύλο το μοναχοπαιδί της, που υπεργαπούσε. Με τον Άγγελο έστησαν το «μαγαζί», καφενείο αρχικά- και καφεκοπτείο στη συνέχεια, το οποίο προμήθευε εξαιρετικό καφέ όλη την περιοχή, αλλά και χειροποίητα γλυκά, όπως το περίφημο καρυδάκι. Ακόμη, για πολλά χρόνια, το μαγαζί διέθετε τον ημερήσιο τύπο και περιοδικά, φέρνοντας τον «πολιτισμό», στο χωριό, κάνοντάς το να ξεχωρίζει από τ' άλλα χωριά. Μετά το θάνατο του συζύγου της, το 1986, συνέχισε τη δουλειά μόνη της, μέχρι τα 89 της χρόνια, αποτελώντας υπόδειγμα ακάματης εργατικότητας, επαγγελματισμού, συνέπειας, δυναμισμού, ολιγάρκειας, αλλά και εμπορικής διορατικότητας, ευφυούς σχεδιασμού και αυστηρής αυτοπειθαρχίας. Στοιχεία που την έκαναν να ξεχωρίζει όχι μόνο από τις γυναίκες της γενιάς της, αλλά και τις πολύ νεότερες.

Στην κοινή μας πορεία, ξεχωρίζω δυο γεγονότα ορόσημα, στη ζωή της: το ένα ήταν η γέννηση του εγγονού της, που της έδωσε μεγάλη χαρά και το άλλο ήταν το κλείσιμο του μαγαζιού, που υπήρξε μια πολύ δύσκολη, όσο και στενάχωρη απόφαση, την οποία όμως πήρε, αφού πια οι δυνάμεις της την είχαν εγκαταλείψει.

Στα χρόνια της δημόσιας ζωής της, υπήρξε πρόσωπο αγαπητό κι αναγνωρίσιμο από όλους τους κατοίκους της περιοχής των Τζουμέρκων, αλλά και χαρακτηριστική φιγούρα, που προκαλούσε το ενδιαφέρον των δημοσιογράφων και των ταξιδιωτικών εντύπων, λόγω της ηλικίας της και της παλαιότητας και γραφικότητας του μαγαζιού της, με τα τσουβάλια και τα μηχανήματα του καφέ, καθώς και τον παραδοσιακό εξοπλισμό, γραφικά στοιχεία μιας άλλης, περασμένης εποχής.

Η απώλεια της δεν βαραίνει μόνο εμάς, τα παιδιά της, αλλά συνιστά και απώλεια ενός χαρακτηριστικού κομματιού του κόσμου του παρελθόντος, που έδινε το ιδιαίτερο χρώμα στο χωριό, με τις χαρακτηριστικές ανθρώπινες φιγούρες της παράδοσης, με τη ντοπιολαλιά και τις αξίες της, που τείνουν να εξαλειφθούν, λόγω της αδιαφορίας, της άγνοιας και της ομοιομορφίας της εποχής μας.

Κλείνοντας αυτόν το σύντομο απολογισμό, μιας γεμάτης ζωής, θα ήθελα να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου, για όσα μου δίδαξε με τα λόγια και το παράδειγμα της ζωής της, αλλά και την αγάπη και την ευγνωμοσύνη της οικογένειάς μου, για τη γενναιοδωρία της ψυχής και των χειρών της.

Και... τελευταίο, καταγράφω ένα πολύ απροσδόκητο και παράξενο, προσωπικό συναίσθημα: αν και δεν είμαι γέννα της, νιώθω πως είμαι η συνέχειά της...

Αλιμος, 6-5-2016
Βάσω Ράπτη- Πλεύρη

ΓΕΝΙΚΟ ΕΜΠΟΡΙΟ
ΧΡΩΜΑΤΑ - ΣΙΔΗΡΙΚΑ - ΕΡΓΑΛΕΙΑ
ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΙΚΑ - ΥΔΡΑΥΛΙΚΑ
ΕΙΔΗ ΚΥΝΗΓΙΟΥ"Η ΒΟΛΗ"

ΣΤΟ ΒΟΥΡΓΑΡΕΛΙ ΑΡΤΑΣ
Χ. ΤΣΙΛΩΝΗ

ΤΗΛ.: 26850 - 24565
ΚΙΝ.: 6973-887986

χαρτικά - καλλυντικά
αφρόλουτρα-σαμπουάν
αρώματα χώρου
απορρυπαντικά
είδη οικιακής χρήσης
πάνες

Ιωάννης Ν. Καραβασίλης

Σκουφά 1 - Πλ. Ζέρβα - Άρτα
τηλ. & fax : 26810 27474, 6976505435

Ιονδρική Λιανική

ΚΡΕΟΠΩΛΕΙΟ - ΨΗΣΤΑΡΙΑ
ΤΑΒΕΡΝΑ
ΠΛΟΥΜΠΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ

ΒΟΥΡΓΑΡΕΛΙ ΑΡΤΑΣ
ΤΗΛ.: 26850 22110, ΟΙΚ. 22675
6973 006532 - 6946 487295

Η εφημερίδα μας οφείλει να διατηρεί την ιστορία ως παρακαταθήκη για τους νέους!

ΜΝΗΜΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟ

Όσα θα διαβάσετε στη συνέχεια, σε καμιά περίπτωση δεν αποτελούν προϊόντα φαντασίας, ούτε καν στο ελάχιστο. Πρόκειται για πραγματικά γεγονότα, βιώματα, για να ακριβολογούμε, της μητέρας μου, η οποία μου τα διηγήθηκε, έτσι όπως τα έζησε, με τη χρονολογική σειρά που αναφέρονται.

Δεν τίθεται θέμα, βέβαια, ιστορικής καταγραφής. Αυτό άλλωστε, αποτελεί έργο άλλων, πιο ειδικών για το θέμα. Πιστεύω όμως πως και η ιστορία, έτσι όπως αποτυπώνεται και καταγράφεται, μέσα από τα μάτια ενός μικρού, τότε, κοριτσιού, 10 μόλις ετών, που περνάει τα παιδικά χρόνια, καθώς και την εφηβεία του, και ενηλικιώνεται, μέσα σε μια χρονική περίοδο, ιδιαίτερα ταραγμένη και μεστή από κορυφαία ιστορικά γεγονότα, στα οποία μετέχει ενεργά, αφού τα βιώνει και υφίσταται άμεσα ή έμμεσα τις όποιες συνέπειές τους, έχει κι αυτή την αξία της.

Γι αυτό κι αποφάσισα να καταγράψω, τα όσα άκουσα, όπως ακριβώς τα άκουσα, όχι σαν ιστορία αλλά σαν απομνημονεύματα, έτσι για να μην ξεχαστούν. Ξέρω πως τα λόγια σκορπούν, σαν φύλλα του Φθινοπώρου και χάνονται. Τα γραπτά είναι αυτά που μένουν. Δεν ξέρω, βέβαια, αν έχουν ενδιαφέρον, για κάποιους άλλους, αυτά που περιλαμβάνονται στην αφήγηση. Εγώ πάντως θα επιθυμούσα, τα παιδιά μου τουλάχιστον, να τα διαβάσουν κάποια στιγμή. Σίγουρα θα τα βοηθήσει, στο να αξιολογήσουν καλύτερα τη συγκεκριμένη ιστορική περίοδο.

Αφηγήτρια σε όσα θα διαβάσετε στη συνέχεια, είναι η μητέρα μου, Ουρανία Τσιμπλοκούκου, σύζυγος Ελευθερίου Χρ. Χρηστίδη, η οποία παρότι απόφοιτος 6/τάξιου Δημοτικού Σχολείου, της εποχής, είχε κατά γενική ομολογία, εξαιρετικό μυαλό, διέθετε μοναδικό χιούμορ και ήταν συναρπαστική γενικά στην αφήγηση.

Σε αυτή αφιερώνω, στη μνήμη της, δηλαδή, αυτό το εγχείρημα, καλό ή κακό, εσείς θα το κρίνετε, σαν ένδειξη ευγνωμοσύνης και αναγνώρισης, για όλα όσα μου πρόσφερε.

Κυριακούλα Χρηστίδη

{...}Είμαστε στο 1943 και οι Γερμανοί είναι πια κυρίαρχοι της Ελλάδας. Η φράση «Γερμανική κατοχή», αντικαθιστώντας «το έπος του '40», είχε μπει για τα καλά πια στο καθημερινό λεξιλόγιό μας, αλλά σαν κάτι μακρινό ακόμη, που για την ώρα εμάς δεν μας άγγιζε, και δεν είχε επηρεάσει τη ζωή μας. Όλοι μιλούσαν για πόλεμο, όλοι κάτι μαθαίναμε απ' τα ραδιόφωνα, αλλά αυτό που δεν ξέραμε ήταν, τι τελικά μας περίμενε.

Στα δεκατρία μου, δεν είχα συνειδητοποιήσει ακριβώς τι συνέβαινε. Άκουγα ότι στις πόλεις οι άνθρωποι πέθαιναν από πείνα, αλλά στο χωριό εμείς δεν ξέραμε από τέτοια. Είχαμε τις γιδούλες μας, τις κότες, τα γελάδια. Δε μας έλειπε το αβγό και τα γαλακτοκομικά, γενικά. Είχαμε και χωράφια, κυρίως τη Σαμουήλα, ένα αγρόκτημα μια ώρα σχεδόν, με τα πόδια, μακριά απ' το χωριό, όπου καλλιεργούσαμε τα πάντα. Το σπίτι μας ήταν νοικοκυρόσπιτο της εποχής εκείνης.

Είχαμε γνώση, βέβαια, και της αντίστασης των Ελλήνων κατά των Γερμανών, αφού ο Άρης και ο Ζέρβας δραστηριοποιούνταν στην περιοχή μας. Όλοι συζητούσαν γι' αυτό, είχα μάλιστα και μεγαλύτερα αδέρφια, αγόρια, που φλέρταραν με την ιδέα να ενταχθούν στις ομάδες αντίστασης, και τίποτα περισσότερο, μέχρι εδώ.

Μέχρι, δηλαδή, το Μάη του 1943. Ο επερχόμενος βομβαρδισμός του χωριού, μάς αναστάτωσε όλους. Οι Γερμανοί λέει θα βομβάρδιζαν το Βουργαρέλι, όπου είχε μεταφέρει ένα μήνα πριν, τον Απρίλη του '43, το αρχηγείο του ο Ζέρβας. Εκεί καταμεσής του χωριού, στο σπίτι του Αναγνώστου. Πανικός και φόβος. Όλοι άπτεροι και ανήξεροι. Ο πατέρας μου, είχε πει από λίγο καιρό πριν, όταν τα σύννεφα του πολέμου άρχισαν να βαραίνουν και στο χωριό μας, να φτιάξουμε κανένα πρόχειρο καταφύγιο, για να κρυβόμαστε σε περίπτωση πολέμου ή βομβαρδισμού, αν και δε νομίζω ότι μπορούσε να φανταστεί το μέγεθος της καταστροφής που πλησίαζε. Δίπλα στο σπίτι ήταν δυο κοτρόνες, μια θόδρατη και μια λίγο μικρότερη. Εκεί έσκαψαν οι άντρες, κάτω απ' τις κοτρόνες, κι έφτιαξαν δύο καταφύγια. Όταν πια ο πόλεμος ήταν γεγονός και το χωριό μας στόχος ήδη των Γερμανών, κυκλοφόρησε κάποια στιγμή, θα 'ταν 1 ή 2 Μαΐου του '43 πάντα, η φήμη ότι έρχονται να γερμανικά αεροπλάνα, για να βομβαρδίσουν. Τρέξαμε τότε όλοι πανικόβλητοι στα καταφύγια, κάτω απ' τις κοτρόνες. Στη μικρότερη είχαν πηδολογιαστεί ο Γιώργης Παπαδημητρίου, με τα παιδιά του και κάποιοι άλλοι. Εμείς στοιβαχτήκαμε, έρποντας, κάτω απ' τη μεγάλη κοτρόνα, Τσιμπλοκουκαίοι, Πρασσαίοι, άλλοι γείτονες, πάνω από είκοσι νοματαίοι, κι εγώ πρώτη, στο βάθος του καταφύγιου, που δεν είχε άλλη έξοδο. Ήταν η πρώτη φορά που ήρθα αντιμέτωπη με το θάνατο, τον ένιωσα για τα καλά, από έλλειψη οξυγόνου. Άρχισα να φωνάζω πανικοβλημένη, κι ευτυχώς έγκαιρα, πριν χάσω τις αισθήσεις μου, άδειασε ο χώρος και κατάφερα να βγω και ν' αναπνεύσω. Δεν βομβάρδισαν, βέβαια, τότε οι Γερμανοί, απλά με 2-3 αεροπλάνα πετάξανε κάποιες προκηρύξεις για τους αντάρτες, καλώντας τους να παραδώσουν τα όπλα. Για εμένα όμως η εμπειρία ήταν τραγική απ' την κρυψώνα στην κοτρόνα.

Το Βουργαρέλι πριν από τον βομβαρδισμό.

Τελικά, λίγες μέρες αργότερα, στις 5 του Μάη, της Αγίας Ειρήνης ανήμερα, ο βομβαρδισμός ήρθε κι ήταν ανελέητος. Πρωί-πρωί, πριν ακόμη χτυπήσει η πρώτη καμπάνα για τη λειτουργία της Αγίας Ειρήνης, δυο γερμανικά αεροπλάνα, εμφανίστηκαν και αφού έκαναν κάποιους γύρους πάνω από το χωριό, έριξαν 5-6 βόμβες και χάθηκαν προς τα βορειοανατολικά, πίσω απ' το βουνό. Αναγνωριστικά πρέπει να είναι, αποφάνθηκαν κάποιοι χωριανοί, και σαστισμένοι όλοι τρέξαμε να κρυφτούμε, όχι κάτω απ' τις κοτρόνες αυτή τη φορά, αλλά όπου μπορούσε ο καθένας. Στα ρέματα, σε περιοχές με πυκνή βλάστηση, μέσα στους οχετούς, κάτω από γέφυρες κι όπου μπορεί να βάλει ο νους του ανθρώπου. Εγώ θυμάμαι, μαζί με άλλους συγγενείς, βρέθηκα λίγο παρακάτω από την Μπάρδα, μέσα σ' ένα ρέμα καλυμμένο με πλατάνια, που είχαν ήδη ντυθεί με φύλλωμα, όπου κρατούσαμε και την αναπνοή μας, μη μας ακούσουν τ' αεροπλάνα!!

Ο βομβαρδισμός του Βουργαρελίου, ήταν τρομακτικός. Ήθελαν να πετύχουν οι Γερμανοί, σώνει και καλά, το σπίτι του Αναγνώστου, ένα μεγάλο διώροφο, πετρόχτιστο στο κέντρο του χωριού, που είχε ο Ζέρβας το αρχηγείο του και κατηύθυνε, με τις άλλες αντιστασιακές ομάδες, την αντίσταση κατά των κατακτητών. Έλα όμως που για κάποιο λόγο, προφανώς λόγω θέσης, δεν μπορούσαν να το πετύχουν. Το έθαψαν κυριολεκτικά το Βουργαρέλι.

Καιρό μετά, μας διηγούνταν γνωστοί απ' τα διπλανά, αλλά και πιο απομακρυσμένα χωριά, τον τρομακτικό θόρυβο που ακούγανε από τ' αεροπλάνα και τις εκρήξεις. «Λ' θάρι απάν' του λ' θάρι δε θα μείνει λέγαμνα», μάς εξομολογήθηκε ένας συμπαέρος που ζούσε στο χωριό Πιστιανά, πολύ χαμηλότερα απ' το Βουργαρέλι. «Πάει τ'ς έθαψαν ζουντανούς». Και πώς να μην κάνανε τέτοιες σκέψεις οι κοντοχωριανοί! Οι βόμβες που έπεσαν θα ήταν χιλιάδες. Φανταστείτε ότι πάνω από 200, για καλή μας τύχη, δεν εξερράγησαν. Μια απ' αυτές, που δεν εξερράγησαν, έπεσε και έξω από το σπίτι μας. Εκεί στην αυλή υπήρχε μια σκαμνιά (μουριά), θηρίο δέντρο, και τη θέρισε. Κι όχι μόνο αυτό! Άνοιξε κι έναν τεράστιο λάκκο, όπου την έθαψε τελείως. Εξαφανίστηκε κυριολεκτικά το θεόρατο δέντρο! Μου είχε κάνει τρομερή εντύπωση το θέαμα αυτό και εμένα και όλων των υπολοίπων που το αντίκρισαν.

Ο βομβαρδισμός συνεχίστηκε ασταμάτητα όλη τη μέρα. Τ' αεροπλάνα πήγαιναν κι έρχονταν συνέχεια. Τελειωμό δεν είχαν. Τα ακούγαμε, τα βλέπαμε, ακούγαμε και τις βόμβες που έσκαγαν. Τα θυμάμαι που ξεκάμπιζαν χαμηλά απ' την Ομαλή, ένα λόφο βορειοδυτικά του χωριού. Έρχονταν κατά κύματα ανά εννιά - δέκα μαζί, χωρισμένα σε δύο ομάδες των 4-5 αεροπλάνων (δεν παίρνω και όρκο για τον αριθμό), και αφού έριχναν τις βόμβες που κουβαλούσαν, κρύβονταν στον Αϊ Λια, που είναι άλλος λόφος προς τα βορειοανατολικά του χωριού. Σε κάθε έκρηξη τρανταζόμασταν και κλείναμε τ' αφτιά μας. Κάθε έκρηξη μπορεί να αφορούσε το δικό μας σπίτι ή κάποιον δικό μας άνθρωπο. Οι μεγαλύτεροι ζητούσαν τη βοήθεια του Θεού. Κάποιες γυναίκες, μαζί και η μητέρα μου κλαίγανε, άλλες λιποθυμούσαν, άλλες έκαναν τάματα. «Τι το 'χουν ν' αντικρίσουν τα μάτια μας άμα γυρίσουμε!» έλεγε η μανούλα μου. «Δεν θα σταματήσουν καμιά φορά;» Αναρωπόνταν όλοι. «Θα γκρεμίσουν και το βουνό; Τι θέλουν να πετύχουν τα παλιοτόμαρα;» Αυτοί ήξεραν τι θέλανε να πετύχουν, εμείς δεν ξέραμε. Μια μέρα ολόκληρη, απ' το ξημέρωμα, μέχρι το σούρουπο! Νηστικοί κι ακατούργοι ήμασταν οι περισσότεροι. Μην ακούς που λένε κατοικήθηκε απ' το φόβο του. Ο φόβος, από τη δικιά μου πείρα, αναστέλλει όλες τις σωματικές ανάγκες. Φόβος! Ατέλειωτες ώρες φόβου και αγωνίας. Ατέλειωτες εκρήξεις, πανικός, θόρυβος! Μια βδομάδα έκαναν τ' αφτιά μου να συνέλθουν απ' τη βαζούρα! Και να σκεφτείς πως μέχρι τότε ζήτημα να είχαμε ξαναδεί και ξανακούσει μία ή δύο φορές αεροπλάνα. Τα είδαμε όλα μέσα σε μια μέρα!

Την καταστροφή όμως δεν την είχαμε δει ακόμη. Ο απολογισμός τραγικός και οι καταστροφές ανυπολόγιστες. Δεκατρείς συγχωριανοί σκοτώθηκαν εκείνη τη μέρα. Μικρός ακούγεται ο αριθμός, αν αναλογιστεί κανείς τον όγκο των

βομβών που έπεσαν, καθώς και τη διάρκεια του βομβαρδισμού. Μάλλον μας έσωσαν τα πρωινά αναγνωριστικά αεροπλάνα, γιατί μας έδωσαν χρόνο να κρυφτούμε.

Τα τραγικά περιστατικά δεκάδες, θα διηγηθώ όμως αυτά που εμένα με στιγμάτισαν περισσότερο, δύο τον αριθμό, ανακατεμένα με κάποια, ας πούμε, πιο ευτράπελα, έτσι για να αλαφρύνει λίγο το κλίμα.

Το πρώτο, ο θάνατος των Σουσαίων (επώνυμο Σούσος). Οι Σουσαίοι, δυο αδέρφια, ο Γιώργος και η Μαρία, παιδιά του Μήτσου, μαζί με τη μητέρα τους, είχαν κρυφτεί, πρόχειρα κι βιαστικά μάλλον, κάπου στις βρύσες (Αρχόντω και Κρυστάλλω), λίγο πιο πάνω απ' την πλατεία και κοντά στο σπίτι-στρατηγείο, που θέλανε να γκρεμίσουν οι Γερμανοί. Εκεί τους ήρθε φυτευτή μία από τις πρώτες βόμβες, ίσως να ήταν κι απ' τα πρωινά αναγνωριστικά αεροπλάνα και τους διαμέλισε κυριολεκτικά. Θυμάμαι τον πατέρα τους! Πώς να το ξεπεράσει ο άνθρωπος! Είχαν χάσει τα λαγκάδια απ' τις φωνές και τα κλάματά του. Τον άκουγα, μετά τον πόλεμο πια, εκεί που πήγαινα, να βοσκήσω τις γίδες μου. Ήμουν άπραγη απ' τη ζωή ακόμα, και δεν ήξερα τι σημαίνει πόνος, τι σημαίνει για έναν γονιό να χάνει το παιδί του. Δυστυχώς για εμένα, η ζωή αργότερα, μου επιφύλασσε κι αυτή την εμπειρία. Αυτό όμως που είχε αντικρίσει αυτός ο πατέρας, δεν έχει μέτρο σύγκρισης. Είχε γεμίσει ο τόπος ανθρώπινα μέλη. Μέλη που προέχονταν απ' τους ανθρώπους της οικογένειάς του. Χέρια, κεφάλια, πόδια, έντερα!! Ήταν τα παιδιά του, ήταν η γυναίκα του. Τι πιο τραγικό μπορεί να υπάρξει! Φανταστείτε ότι τα ανθρώπινα κομμάτια εκτοξεύτηκαν μέχρι την πλατεία κι ακόμα παραπέρα, σε μια ακτίνα 150 και παραπάνω μέτρων. Εκεί κάπου βρήκε το πόδι, μάλλον του Γιώργου, ο Μάκης ο ξάδερφός μου, μικρό παιδί κι αυτός, κι έπαθε τεράστιο σοκ, και με το δικό του. Έτρεχε, όπως όλοι μας, να κρυφτεί για να σωθεί απ' τις βόμβες, απαγκιάζοντας τελικά σ' ένα ρέμα, κάτω από μια πέτρινη γέφυρα, όπου βρήκε καταφύγιο, μαζί με κάποιους άλλους. Όπως μας έλεγαν, αργότερα πια, αυτοί που ήταν μαζί του, καθώς ήταν και πολύ φοβητισάρης γενικά, πόσο μάλλον τώρα, που είχε ακόμη στα μάτια του την τρομακτική αυτή εικόνα διαμελισμένων ανθρώπων, ο Μάκης σε όλη τη διάρκεια του βομβαρδισμού, ήταν μαζεμένος κουβάρι, μουντζοκλαιγε συνέχεια, κι έτρεμε απ' το φόβο του. Ξαφνικά, λοιπόν, κι ενώ οι βόμβες έπεφταν βροχή, πετάχτηκε πάνω σαν ελατήριο κι άρχισε να ουρλιάζει: «Ο! πο! πο! μανούλα μ', κρύο βλήμα στο κορμί μ'». Τι είχε συμβεί! Ένας βάτραχος είχε χωθεί στην πλάτη του, αλλά ο φόβος βλέπεις μεγαλοποιεί τα πράγματα! Μέχρι να τον ηρεμήσουν οι υπόλοιποι της παρέας, είδαν κι έπαθαν. Κι όταν, αργότερα κι αφού πια είχε τελειώσει ο πόλεμος, του ξαναθύμιζαν το γεγονός, πειράζοντάς τον για να γελάσουν, έλεγε γκρινιάζοντας: «καλά πόλεμος ήταν, πού ήξερα εγώ πού θα παν' οι βόμβες, εσείς δηλαδή δε φοβάσταν; Να με κομματιάσουν σαν το Γιώργο;» Η ψυχή μας το 'ξερε ολωνών, αλλά τέλος πάντων. Κάτι καλά που βγήκαμε και σώοι από μυαλό, μ' όλα αυτά που είδαμε και ζήσαμε.

Ακραία κατάσταση ο πόλεμος, όπως συνειδητοποιήσα αργότερα, μεγάλη πια! Κι όπως συμβαίνει σε όλες τις ακραίες καταστάσεις το άσπρo και το μαύρο εναλλάσσονται. Όσο όμως κι αν κάποια περιστατικά, όπως αυτό με το Μάκη στο ρέμα, που μόλις διηγήθηκα, μας ξαλεγρίζουν κάπως, ηθύμηση κολλάει πάντα στα τραγικά, γιατί αυτά τη στιγμήνίζουν.

Και το πιο τραγικό δυστυχώς το είδα με τα μάτια μου και ακόμα, κοντά εβδομήντα χρόνια μετά, δεν μπορώ να το ξεχάσω. Χαράχτηκε στο μυαλό μου σαν ανεξίτηλη εικόνα που δεν ξεθωριάζει με τίποτα! Αφορούσε μια οικογένεια, κάποιου ειρηνοδίκη, που λεγόταν Καρανάσιος, απ' το Γαρδίκι, η οποία κυριολεκτικά ξεκληρίστηκε. Πατέρας, μητέρα και δύο μικρά παιδιά, ένα αγοράκι κι ένα κοριτσάκι, είχαν κρυφτεί κάπου σ' έναν τιμμεντένιο οχετό, λίγο πιο πάνω από το σπίτι μας, κοντά στο Κοτσαρ' δαίικο (το σπίτι του γιατρού Γ. Κοτσαρίδα), όπου έμεναν. Εκεί τους βρήκε η βόμβα και σκότωσε τους τρεις, τον πατέρα, τη μητέρα και το κοριτσάκι. Το αγοράκι το πέταξε το οστικό κύμα σ' ένα χωράφι κι έτσι σώθηκε. Το τρα-

Αδιάψευστο στοιχείο του πολιτισμού μας η τοπική μας ιστορία!

γικό, όμως, είναι εδώ. Όταν πια τέλειωσε ο βομβαρδισμός κι έφυγαν τ' αεροπλάνα και πήραμε το δρόμο προς το σπίτι μας, μην ξέροντας, αν θα βρούμε τίποτε όρθιο, συναντήσαμε το αγοράκι, που πρέπει να ήταν όχι πάνω από έξι χρονών, το οποίο έτρεχε ουρλιάζοντας σε κατάσταση σοκ και φώναζε: «Τρέξτε να δείτε τις μπουκλες της Βουλίκας» (ήταν η αδερφή του, τεσσάρων χρονών περίπου). Την είχε αποκεφαλίσει δυστυχώς η βόμβα, λίγα μέτρα πάνω από το σπίτι μας και τα μαλλιά της - ξανθιές μπουκλες - τα είχε παρασύρει το νερό απ' το αυλάκι, που ήταν κατακόκκινο από το αίμα. Πώς να ξεχαστούν τέτοιες εικόνες!! Κάποιοι από την οικογένειά μου, μαζί με άλλους γείτονες, το φρόντισαν και συνάμα περισυνέλεξαν και τα πτώματα των υπολοίπων της οικογένειας, τα οποία δεν θυμάμαι καν τι έγιναν στη συνέχεια.

Πολλοί κι άλλοι νεκροί, κι ένα χωριό καταστραμμένο ολοσχερώς. Πάνω από τα μισά σπίτια του χωριού έπαθαν ζημιές και πολλά γκρεμίστηκαν. Αλλά το σπίτι του Αναγνώστου, που ήταν κι ο στόχος, παρέμεινε πεισματικά όρθιο και παραμένει ακόμη, μέχρι και σήμερα. Αν δεν κατάφερναν οι Γερμανοί να του γκρεμίσουν μια γωνία, όταν κόντευε πια να νυχτώσει, δε σταματούσαν με τίποτα.

Κάπως έτσι, τέλος πάντων, πέρασε ο βομβαρδισμός, όχι όμως κι ο πόλεμος. Αντί ήταν η πρώτη εμπειρία μου από πόλεμο, δυστυχώς όμως όχι και η τελευταία. Δειλά - δειλά κι αφού πια κόντευε να νυχτώσει, αλαφιασμένοι απ' το βομβαρδισμό, και σοκαρισμένοι κυρίως απ' την εικόνα των Καρανασαίων, πήραμε το δρόμο για το σπίτι μας. Θυμάμαι που έτρεμα σύγκορμη, τόσο πολύ, που τρέκλιζα και δεν μπορούσα να περπατήσω. Ούτε δάκρυα δεν έβγαιναν από τα μάτια μου εξαιτίας της κατάστασης σοκ που βρισκόμουν. Σιγά-σιγά επέστρεφαν και οι γείτονες, όλοι σοκαρισμένοι κι αμήλητοι. Ο καθένας έτρεχε προς το σπίτι του, για να δει αν είναι όρθιο. Ο πόνος βουβός και τα πρόσωπα σκαμμένα απ' την αγωνία και τη στενοχώρια. Μου φαίνονταν όλοι γερασμένοι, σαν να πέρασαν χρόνια από πάνω τους. «Τι 'ταν ετούτο Στέφο;», θυμάμαι το Γιώργο Στούμπα να ρωτάει τον πατέρα μου, με τρεμάμενη φωνή απ' τα κλάματα. Εγώ κι αδερφές μου γουρλώσαμε τα μάτια που βλέπαμε το γείτονα να κλαίει και τον πατέρα μας βουρκωμένο. Παιδάκια ήμασταν ακόμα και κάποια πράγματα δεν χωρούσαν στο μυαλό μας! Είχαν μαζευτεί στο σοκάκι κι άλλοι πολλοί και συζητούσαν τι θα κάνουν με τους Καρανασαίους. Φτάνοντας πια κι εμείς στο σπίτι μας, προς ευχάριστη έκπληξή μας, διαπιστώσαμε ότι εκτός απ' την απώλεια της σκαμνιάς, που ανέφερα πιο πάνω, το σπίτι μας σε αντίθεση με πολλά άλλα, στεκόταν όρθιο, χωρίς να υποστεί καμιά ζημιά. Κάποια αντικείμενα μόνο στο εσωτερικό έπεσαν, απ' το τράνταγμα των εκρήξεων κι έσπασαν. Παιίσματα! σκεφτήκαμε και διαπιστώσαμε ότι σταθήκαμε πολύ τυχεροί. Δεν ξέραμε όμως ακόμη τι μας επεφύλασσε η συνέχεια. Τη νύχτα σγουλώσαμε εγώ κι οι αδερφές μου σ' ένα στρώμα δίπλα στο τζάκι και προσπαθούσαμε να συνέλθουμε. Εξακολουθούσα να τρέμω ολόκληρη. Ήταν κάτι που δεν μπορούσα να το ελέγξω. Η Ντίνα, που ήταν η μεγαλύτερη, μας αγάλλιασε εμένα και την Ειρήνη, μήπως και μας ηρεμήσει. Σιμά τα χαράματα, μας πήρε ο ύπνος. Ένας ύπνος γεμάτος εφιάλτες. Πώς να ξεχαστούν οι μπουκλες της Βουλίκας!

Όταν επιτέλους ξημέρωσε, εμφανίστηκε ο πατέρας μου κρατώντας στα χέρια ένα βάζο με μέλι και μας έδωσε σε όλες από μια κουταλιά, για να μας γλυκάνει. Ήταν αυστηρός πατέρας ο Στέφος, αλλά και στοργικός παράλληλα. «Ελάτε γλυκές μου» μας είπε και μας έβαλε το μέλι στο στόμα! Δεν ήταν η πρώτη φορά βέβαια που το έκανε. Το συνήθιζε. Απλά αυτό το πρωινό ήταν πολύ ιδιαίτερο και ξεχωριστό.

Σε λίγο συγγενείς και γείτονες μαζεύτηκαν στην αυλή, για να συζητήσουν τα όσα είχαν συμβεί. Ακούσαμε τα ονόματα όλων όσοι είχαν σκοτωθεί στο βομβαρδισμό. Θρήνος, οργή και πόνος πολύς. Ήταν όλοι φίλοι και γνωστοί. Μάθαμε και ποια σπίτια χτυπήθηκαν απ' τις βόμβες. «Αλίμονο από αυτούς που πέθαναν» είπε ο πατέρας. Τα σπίτια θα ξαναγίνουν. Η μητέρα μου είχε ανάψει φωτιά στο μαγειριό κι έφτιαχνε καφέδες. Ο πατέρας μου με τους άλλους πίνανε καφέ και κάπνιζαν στριφτά τσιγάρα. Ο αδερφός μου ο Γάκιος είχε ανεβεί στην πλατεία, μήπως και μάθει κάτι παραπάνω. Γιατί, πέρα από όλα τ' άλλα, έπρεπε να αποφασίσουμε και τι θα κάνουμε από δω και πέρα. Θα μείνουμε στο χωριό; Θα ξαναβομβαρδίσουν οι Γερμανοί; Κανείς δεν μπορούσε να μας πει τίποτα σίγουρο. Ο Ζέρβας είχε φύγει μαζί με το στρατό του, χωρίς να πει κάτι. «Κλοτσιόνται τ' άλογα κι αλιά απ' τα σαμάρια» είπε κάποιος απ' τους γείτονες στον πατέρα μου και κούνησαν κι οι δυο το κεφάλι. Τότε δεν είχα καταλάβει γιατί το είπε. Τώρα το ξέρω.

Τέλος πάντων. Τελικά αποφασίσαμε να μείνουμε στο σπίτι μας και βλεπόντας και κάνοντας.

Τι να πω! Τα λόγια είναι πολύ φτωχά, όταν χρειάζεται να περιγράψεις τέτοιες καταστάσεις, μέσα από τα μάτια και το μυαλό ενός παιδιού ακόμα. Ζούσαμε έναν πόλεμο! Ξαν κι αυτούς που εμείς τα παιδιά, τους αντιμετωπίζαμε σαν παραμύθι, μαθαίνοντάς τους μέσα από τα σχολικά βιβλία. Τώρα όμως είχε έρθει στην πόρτα μας και το ζούσαμε, μόνο που δεν ήταν παραμύθι!

Ο Ζέρβας βέβαια με τις αντάρτικες ομάδες επέστρεφαν πολύ σύντομα, και με ορμητήριο πάντα το Βουργαρέλι και το μοιραίο σπίτι του Αναγνώστου, συνέχιζαν τη δραστηριότητά τους, και μετά το βομβαρδισμό, υποβοηθούμενες και από τους δυτικούς συμμάχους, κυρίως Άγγλους.

Τι θυμήθηκα τώρα με τους Άγγλους!! Πρόκειται για ένα περιστατικό αυτής της «μετά βομβαρδισμόν» πια περιόδου,

που σχεδόν το είχα ξεχάσει. Οι Άγγλοι, για να βοηθήσουν τον αγώνα κατά των Γερμανών, έκαναν με αεροπλάνα ρίψεις εφοδίων στις αντάρτικες ομάδες. Ένα από αυτά τα αεροπλάνα είχε πέσει κάπου κοντά στο Μυρόφυλλο, χωριό στα σύνορα των Τρικάλων με την Άρτα - πάνω από δυο ώρες δρόμος απόσταση με τα πόδια απ' το Βουργαρέλι. Οι Άγγλοι πιλότοι όμως σώθηκαν και, μετά τις πρώτες βοήθειες, τους έφεραν στο Βουργαρέλι για περίθαλψη. Κατά τη διάρκεια της ανάρρωσης, φιλοξενήθηκαν κι εμείς δύο απ' αυτούς στο σπίτι. Τον έναν τον θυμάμαι καλά. Ψηλός, ξανθός με κοντά κασπάρ μαλλιά και ανοιχτόχρωμα, γκρι μάτια. Ήταν χτυπημένος στο πόδι, ίσως και να το είχε σπασμένο, γιατί περπατούσε με πατερίτσα. Την εικόνα του δεύτερου δεν την έχω συγκρατήσει καθόλου. Η μητέρα μου, το πρώτο βράδυ, τούς έστρωσε ό,τι καλύτερο είχε, στρωματσάδα βέβαια, δεξιά κι αριστερά από το τζάκι, στο στρωτό του σπιτιού (κάτι σαν καθιστικό). Δεν θα ξεχάσω, την πρώτη μέρα της φιλοξενίας, που κάποια στιγμή ο ένας, αυτός με την πατερίτσα, έφαχνε μέσα στο σπίτι για τουαλέτα. Αστεία πράματα για το Βουργαρέλι της δεκαετίας του '40! Ο πατέρας γέλασε και του είπε: «Κόψε πέρα στο ρέμα και κάπου θα βρεις καμιά τρύπα να βολέψεις την κατάσταση», δείχνοντάς του, με μια μαγκούρα, προς τα πού να κατευθυνθεί. Υπήρχε βέβαια εκεί ένα ξύλινο αποχωρητήριο, χαλέ το ονομάζαμε, σε απόσταση 100 περίπου μέτρων, που έμοιαζε σαν τηλεφωνικός θάλαμος. Ήταν από αυτά που πάταγες σε κάτι ξύλα που κουνιούνταν, και άφηναν στη μέση μια τρύπα για τα αποπατήματα, τα οποία συσσωρεύονταν ακριβώς από κάτω σε μια λακούβα. Βρώμα και δυσωδία μιλάμε! Τέλος πάντων. Τι κατάλαβε και τι βρήκε τελικά ο Άγγλος, κι αν τον ικανοποίησε βέβαια, δεν το μάθαμε ποτέ, τουαλέτα πάντως δεν ξαναζήτησε, κανέναν απ' τους δυο. Υποθέτω ότι μάλλον την έβρισκαν μόνοι τους, στο ύπαιθρο!! Ο άλλος πάλι, το πρώτο βράδυ, χτυπούσε μ' ένα ξύλο τη στρωματσάδα, για να εκτιμήσει, αν τα στρωσίδια ήταν επαρκή και το πρόχειρο κρεβάτι μαλακό. Δεν ήταν συνηθισμένος από στρωματσάδα, βλέπεις, και του 'πεσε κάπως σκληρό το σανίδι! Ας μην είμαστε άδικοι όμως, οι άνθρωποι ήταν και τραυματίες. Ανεπαρκή τελικά τα εκτίμησε, παρότι η μητέρα μου είχε κάνει ό,τι καλύτερο μπορούσε, στρώνοντας κάμποσα τραγότσολα και νερομαντάνιες, αλλά τι να γίνει! Κατά τη γνήμη μου σημασία, πάνω απ' όλα, κι αυτούς έπρεπε να έχει το ότι ήταν ζωντανοί. Κόκορας πάντως σφάχτηκε για τους ξένους και μαγειρεύτηκε κοκκινιστός στην κατσαρόλα! Αυτό που δεν θυμάμαι καθόλου, όμως, είναι πώς συνεννοούμασταν με τους Άγγλους, και το συμπέρασμα στο οποίο καταλήγω είναι, ότι μάλλον πρέπει να γνώριζαν αυτοί, έστω λίγα, ελληνικά, γιατί σίγουρα ο Στέφο Τσιμπλουκοκόκος, ο πατέρας μου, δεν το 'χε το αγγλικό, ούτε και εμείς οι άλλοι, βέβαια!! Ξαν εξωγήινους τους βλέπαμε, ιδίως, όταν μιλούσαν μεταξύ τους, σ' αυτή την ακαταλαβίστικη γλώσσα. Μια βδομάδα περίπου κράτησε η φιλοξενία και οι άνθρωποι πήγαν στο καλό τους. Τελικά, όμως, απ' αυτή την ιστορία, μάς έμεινε και κάτι! Κουπύματα!! Καπάκια δηλαδή για κατσαρόλες, τα οποία φτιάχτηκαν από τα εξαρτήματα του αεροπλάνου τους, που είχε πέσει. Είχαν πάει τότε, στον τόπο του ατυχήματος, αρκετοί χωριανοί από περιέργεια, μαζί τους και κάποιο απ' τ' αδέρφια μου, και έφερε στο σπίτι, ως τρόπαιο, κάτι μεταλλικά κομμάτια του αεροπλάνου, σαν τώρα τα θυμάμαι, τα οποία ήταν σε χρώμα ασημί, γυαλιστερά και εύκαμπτα, μαζί και κάποια μεταλλικά κορδόνια. Το Τσιμπλουκοκαίικο δαιμόνιο, βέβαια, δεν θα μπορούσε να τ' αφήσει αναξιοποίητα! Από αυτά, λοιπόν, αργότερα, μετά τον πόλεμο προφανώς, φτιάχτηκαν τα κουπύματα, τα οποία ήταν λίγο ελαφριά, αλλά καλής ποιότητας και ανοξείδωτα, αφού επιβίωσαν κι από το κάπνισμα του σπιτιού, που ακολούθησε. Αρκεί να επισημάνω ότι υπάρχουν ακόμη στο πατρικό μου αναλωίωμα και σε πλήρη και καθημερινή χρήση. Εκτός απ' τα κουπύματα, όμως, σώζεται ακόμη απ' το αεροπλάνο και ένα από τα κορδόνια, με το οποίο ο πατέρας μου ή ο Γάκιος ο αδερφός μου, αργότερα, είχε δέσει ένα μπρατσοπρίονο, που κι αυτό υπάρχει μέχρι σήμερα.

Τελικά το ένα φέρνει το άλλο στο μυαλό! Την ίδια «μετά βομβαρδισμόν» πάντα εποχή, όταν πια είχαμε μετακομίσει στο σπιτάκι στη Σαμουήλα, για να ξεχειμωνιάσουμε αλλά και για ασφάλεια φαντάζομαι, είχε συμβεί ένα ευτράπελο, που παρότι μας τρόμαξε, ακόμα μου προξενεί γέλια. Οι Άγγλοι, όπως ανέφερα πιο πάνω, έκαναν ρίψεις εφοδίων με αεροπλάνα, για να ενισχύσουν τις ομάδες των ανταρτών. Όπως μάλιστα είχε ακουστεί, για οικονομική ενίσχυση, έρχονταν και καζάνια με χρυσές αγγλικές λίρες, γεγονός που επιβεβαιώθηκε αργότερα. Είχε μαθευτεί, κιόλας, ότι την προηγούμενη μέρα, είχαν κάνει ρίψεις στο Τριάνοβο, μια τοποθεσία κάπου κοντά στο Παλαιοχώρι. Έμαθαν το συμβάν ο Θύμιος Τ. και ο Νίκος Α., που κρύβονταν στην Κόκκινη Αμελίστα, μια περιοχή, απέναντι απ' τη Σαμουήλα, κι επειδή το χρήμα είναι μεγάλος πειρασμός, την επόμενη μέρα, άναψαν φωτιές, για να τους δουν τ' αεροπλάνα και να τους ρίξουν κι αυτώνών λίρες. Δεν κοίταγαν το χάλι ολωνών μας, που δεν ξέραμε τι μας ξημερώνει η μέρα, οι λίρες τούς είχαν μαράνει! Τ' αεροπλάνα, όμως, που πέραγαν τη μέρα εκείνη, μάλλον ήταν εχθρικά κι αντί για λίρες τους ήρθαν για δώρο βόμβες. Απ' το φόβο τους έκαψαν και κάτι βελόντζες, που τις είχαν, για να προφυλάσσονται τα βράδια απ' το κρύο, αφού τις πέταξαν στη φωτιά, για να τη σβήσουν. Φτηνά τη γλίτωσαν κι αυτοί κι εμείς, που έτυχε, τότε, να είμαστε στη Σαμουήλα και παραλίγο να υποστούμε τις συνέπειες. Οι βόμβες που έπεσαν δεν ήταν πολλές. Μάλλον για εκφοβισμό έπεσαν. Ήταν όμως αλιώτικες βόμβες, μικρές και με έναν διαπεραστικό ήχο. Τις αι-

σθανόμουν σαν να πέφτουν στο κορμί μου και να με διαπερνούν πατόκορφα. Αφού τις θυμάμαι ακόμα κι ανατριχιάζω. Το θέαμα όμως των συγχωριανών μου και η εικόνα τους να κουτσαπ' δάν πανικόβλητοι, προσπαθώντας να σβήσουν τη φωτιά, να φωνάζουν και να καίγονται κι οι ίδιοι κι οι βελόντζες μαζί, ήταν τόσο αστείο, που στη θύμησή του ακόμα γελάω!

Τα δύο αυτά περιστατικά με τους αεροπόρους και τις λίρες, όπως ανέφερα πιο πριν, έλαβαν χώρα μετά το βομβαρδισμό, τότε που νομίζαμε πως ο πόλεμος για εμάς είχε τελειώσει.

Γρήγορα όμως καταλάβαμε πως δεν είχε τελειώσει και δυστυχώς έμενε να δούμε και να ζήσουμε κι άλλα χειρότερα. Γιατί τ' αεροπλάνα μεν έφυγαν, ήρθε όμως ο γερμανικός στρατός. Είχαμε μπει για τα καλά στο Φθινόπωρο, μέσα Οκτωβρίου θα ήταν, κι οι Γερμανοί επανήλθαν, πεζοί αυτή τη φορά.

«Έρχεται η Βέρμαχτ», ακούσαμε έκπληκτοι μια μέρα, απ' τους αντάρτες του Ζέρβα. Σαστισμένοι όλοι ρωτούσαμε τι είναι η Βέρμαχτ. Με απογοήτευση μάθαμε ότι πρόκειται για μια γερμανική στρατιά, η οποία απ' όπου διάβαινε σκορπούσε θάνατο και μόνο! Στρατός, πολύς στρατός, ανέβαινε για το χωριό. Έρχονταν, λέει, να πιάσουν το Ζέρβα και να χτυπήσουν την εθνική αντίσταση.

Επίκαιρα ξανά τα λόγια του γείτονα «κλοτσιόνται τ' άλογα κι αλιά απ' τα σαμάρια»! Γιατί πάλι εμείς πληρώσαμε τη νύφη και μάλιστα πολύ ακριβά.

Πανικός κυριάρχησε ξανά. Κακός σύμβουλος ο πανικός, γιατί, αντί οι μεγαλύτεροι βέβαια της οικογένειας, που ή τ ξέραμε, να σκεφτούν να μείνουμε στη Σαμουήλα, μες ήταν εντελώς απόμερο, όπου είχαμε και σπίτι, και που οι Γερμανοί δεν είχαν κανένα λόγο να έρθουν εκεί, εμείς τραβήξαμε για το βουνό. Ποια ασφάλεια και ποια διέξοδο θα μας πρόσφερε το βουνό, δεν έχω καταλάβει. Θα ήταν μέσα Οκτωβρίου, δεν θυμάμαι ακριβώς, του 1943, που ξεκίνησε η ανάβαση! Δεν ήμασταν μόνοι μας, φυσικά, αλλά ένα χωριό άνθρωποι. Άντρες, γυναίκες με παιδιά, άλλα ζαλίσκα στην πλάτη, άλλα σερνάμενα απ' το χέρι, νεότεροι, μεγαλύτεροι σε ηλικία, μπορούσαν δεν μπορούσαν, έτρεχαν στο βουνό να σωθούν. Φορτωμένοι οι περισσότεροι με τα απαραίτητα και σέρνοντας μαζί τους γίδες, πρόβατα, γελάδια, γαϊδούρια, μουλάρια, γουρούνια, τρόφιμα, αντικείμενα καθημερινής χρήσης, ρούχα, ό,τι είχε ο καθένας. Πήραμε και εμείς δυο γίδες, αν θυμάμαι καλά. «Να έχουμε τουλάχιστον λίγο γάλα να πίνουμε», είχε πει ο πατέρας. Μαζί κι ο Ζέρβας με το στρατό, άλογα, αντάρτες, φωνές, τουφεκίες, φασαρία. Μεγαλύτερη φασαρία από ανθρώπινο μπουλούκι δεν είχα ζήσει, μέχρι τότε, και γενικά δεν θυμάμαι στη ζωή μου. Μια αγέλη ανθρώπων και ζώων και πίσω να μας ακολουθούσαν κατά πόδας οι Γερμανοί, οι οποίοι μας κοντόφταναν. Και θα μας προλάβαιναν σίγουρα, με ανυπολόγιστες συνέπειες φαντάζομαι, αν ένας ηρωικός αξιωματικός της αντίστασης, κάπου από την Πελοπόννησο, Μπάλας λεγόταν, δεν αναλάμβανε, με αυτοθυσία, να τους καθυστερήσει. Ταμπουρώθηκε, μόνος του, μ' ένα οπλοπολυβόλο, κάπου πίσω απ' τον Αη Λια, κοντά στις Σπάθες, που γέρνει ο δρόμος προς τα Θεοδώριαννα, και με τη θυσία του, μας έδωσε χρόνο να φύγουμε και σε εμάς και στο Ζέρβα. Και πού να πάμε; Στο βουνό, στις Καλοερότρυπες!! Κάτι σπηλιές μέσα στα βράχια, σε αρκετά μεγάλο υψόμετρο, πάνω από 1200 μέτρα. Οι Γερμανοί βέβαια δεν ανέβηκαν στο βουνό, δεν κυνηγούσαν άλλωστε εμάς, αλλά ακολουθούσαν το Ζέρβα και το στρατό του, που εκμεταλλευόμενοι την πράξη αυτοθυσίας του Μπάλα, είχαν προλάβει να στρίψουν, κάπου στη διαδρομή μετά τις Σπάθες, προς τη Θεσσαλία. Τότε ήταν που έφυγε μαζί με το Ζέρβα κι ο αδερφός μου ο Τάκος, χωρίς να μας πει τίποτα. Για 17 μέρες ήταν αγνοούμενος κι όταν επιτέλους επέστρεψε για ανεφοδιασμό, όπως μας είπε, σε ημιάγρια κατάσταση, αξέριτος, άπλητος, γεμάτος ψείρες, με κάτι στρατιωτικά ρούχα και παπουτίσια, πέντε νούμερα μεγαλύτερα και μ' ένα όπλο σκουριασμένο στην πλάτη, αλλά με ανεβασμένο το εθνικό φρόνημα και ενθουσιασμένος γενικά, τον άδραξε ο μακαρίτης ο πατέρας μου και δεν τον άφησε να ξαναφύγει. Ακόμα ηχούν στ' αφτιά μου τα λόγια του: «αρκεί που 'ρhes εδώ ορέ παλιοζάγαρο και δεν ξανα 'χει να πει θενά». Ήταν πολύ θυμωμένος κι αγριεμένος, κι έτσι κι αγρίευε ο Στέφος, ήταν όλοι σουζα! Άλλωστε, ο Τάκος ήταν μόνο δεκάξι στα δεκαεφτά, τότε.

Τέλος πάντων. Στο βουνό μείναμε 12 μαρτυρικές μέρες. Κρύο, απλυσιά, πείνα και κακομοιριά. Θυμάμαι που μαζέυαμε κάτι χόρτα, λιγοστά βέβαια και λόγω εποχής, κι ανάβαμε φωτιά με καμιά ξερή κοπριά ή καμιά ασφάλκα, για να τα βράσουμε τάχα, αλλά μόλις ζέζιζαν (έπαιρναν να βράσουν), τα τρώγαμε. Ο μεγαλύτερος αδερφός μου, πάλι, ο Γάκιος, κατέβαινε σχεδόν μέρα παρά μέρα, με κίνδυνο της ζωής του, στο σπίτι στο Βουργαρέλι κι έφτιαχνε σταρένιες κουλούρες ψωμί, τις έψηνε στη γάστρα στο μαγειριό και μας τις έφερνε στο βουνό, να τις φάμε. Τι τράβηξε ο αγαπημένος μου κι αυτός! Ήταν από μικρός του καθήκοντος κι είχε αναλάβει πολλές ευθύνες. Για ζέστη, δεν το συζητώ! Πού να βρεθούν ξύλα στις Καλοερότρυπες! Πέτρες και τσιουγκάνια έχει η περιοχή. Κι οι κοπριές δεν ήταν ατελείωτες. Τουρτουρίζαμε όλη νύχτα. Κόντευαν να σπάσουν τα δόντια μας απ' το κρύο. Τι να μας έκαναν τα λίγα σκεπάσματα που μπορέσαμε να κουβαλήσουμε. Δεν θα φέρνανε άλλωστε στο βουνό κι όλη την προίκα! Τρία κορίτσια ήμασταν κι η μάνα μας ύφαινε ώρες ατελείωτες στον αργαλειό, για να μας προικίσει. Αν ξέραμε τι τύχη θα είχαν στη συνέχεια του πολέμου τα προικιά μας, θα τα κουβαλούσαμε στο βουνό, να ζεσταθούμε τουλάχιστον.

Ένα βράδυ θυμάμαι χιόνισε για τα καλά - είχαμε και τον καιρό που μας κατάρτεχε - και το πρωί που ξυπνήσαμε,

πάνω απ’ τις κουβέρτες μας, στα πόδια που προεξείχαν απ’ τις τρύπες, μέσα στις οποίες κοιμόμασταν, ήταν 20 πόντοι χιόνι. Τότε εγώ έπαθα κάτι σαν αρθριτικά, ψύξη ίσως, δεν ξέρω ακριβώς τι ήταν, και για λίγες μέρες περπατούσα με δυσκολία. Για να σηκωθώ από κάτω, έπρεπε να μπουσουλίσω μερικά μέτρα και μετά να πιαστώ από κάπου. Είχα δυνατούς πόνους στα γόνατα, αλλά ντρεπόμουν και να το πω στους γονείς μου. Προφασίζομαν διάφορες άλλες δικαιολογίες. Έτσι ήμουν από μικρή! Ευαίσθητη και εσωστρεφής. Έχουν άλλα προβλήματα έλεγα μέσα μου, ποιος θ’ ασχοληθεί με μένα; Μπορεί να μου `δινε και κανά φατφά ο πατέρας τον οποίο, παρεμπιπτόντως, έτρεμα. «Δεν έχεις ανάγκη» θα μου `λεγε. «Εδώ σκοτώθηκαν άνθρωποι». Κι έτσι το ήπια με το ζουμί μου. Και όντως είχαν σκοτωθεί άνθρωποι και πολλοί μάλιστα.

Ας ξαναγυρίσουμε, όμως, στην περιπέτεια στο βουνό. Είχαν περάσει 12 μέρες πια και μάλλον οι Γερμανοί, οι οποίοι δεν κατάφεραν να πιάσουν το Ζέρβα, διέδωσαν τη φήμη ότι τα παρατούν και φεύγουν. Τους είχαν δει τάχα και κάποιοι, που έγειραν κάτω στην Καλεντίνη. Ανακριβές βέβαια, όπως αποδείχτηκε. Και εμείς πέσαμε στην παγίδα που μας είχαν στήσει. Αρχίσαμε, όλο χαρά, να κατεβαίνουμε σαν αγέλη απ’ το βουνό, ανυποψίαστοι εντελώς. Άνθρωποι και ζώα ξανά, ένας συρφετός. Ταλαιπωρημένοι από την ολιγοήμερη διαμονή μας στις Καλοερότρυπες, με τις συνθήκες που σας περιέγραψα, και με εξαντλημένη πια την υπομονή μας, λαχταρούσαμε να γυρίσουμε στη θαλπωρή του σπιτιού του ο καθένας. Αστείο μου ακούγεται αναλογιζόμενη τα όσα ακολούθησαν. Είχε ήδη επιστρέψει κι ο Ζέρβας με το στρατό, ο οποίος μας περίμενε εκεί που είχαμε χωριστεί, κοντά στις Σπάθες, και όλοι μαζί κατευθυνόμασταν προς το χωριό. Ήταν αργά το απόγευμα. Ήμασταν λίγο πιο πάνω απ’ τα Παππούλια, πλησιάζαμε δηλαδή, όταν ακούσαμε τις καμπάνες της εκκλησίας να χτυπούν. Α! ωραία σκεφτήκαμε, έφυγαν οι Γερμανοί! Στην πλατεία μάλιστα είχε στηθεί γλέντι κι έμνηναν κι αρνιά! Η χαρά μας όμως δεν κράτησε παρά ελάχιστα λεπτά, αφού δυστυχώς πολύ γρήγορα καταλάβαμε ότι πέσαμε έξω. Απλά προσποιήθηκαν ότι έφευγαν, κόλπο ήταν, για να ξεγελάσουν το Ζέρβα, που τους είχε ξεφύγει και είχαν χάσει τα ίχνη του. Έκαναν έναν κύκλο και αιφνιδιαστικά, παρακάμπτοντας τις φρουρές του, ξαναγύρισαν από την πλευρά της Ομαλής, πιο σκληροί κι εκδικητικοί, αυτή τη φορά. Θυμάμαι που λέγανε οι μεγαλύτεροι πως τους είχε δει να ανεβαίνουν ένας Κατσινέλης, τον οποίο τον τουφέκισαν κιόλας. Όταν όμως το ανακοίνωσε στο Ζέρβα και τους αντάρτες, δεν τον πίστεψαν και το έδιωξαν, λέει, χλευάζοντάς τον. «Μάλλον στον ύπνο σου τους είδες του λέγανε, εμείς έχουμε παντού φρουρές και κανείς δεν μας ειδοποίησε πως ανεβαίνει στρατός». Ο Κατσινέλης όμως δυστυχώς επιβεβαιώθηκε. Οι Γερμανοί έρχονταν στ’ αλήθεια και αυτό που ακολούθησε δεν ήταν όνειρο, αλλά πραγματικός επιάλτης. Στο πέρασμά τους και καθώς ανέβαιναν διασχίζοντας το χωριό, έβαζαν φωτιά στα σπίτια, που βρίσκονταν στο δρόμο τους, και όχι μόνο, σχεδόν σε όλα, αφού πρώτα έβγαζαν από μέσα κάποιους που είχαν ξεμείνει. Υπήρξαν τότε και μερικοί χωριανοί που κήκαν ζωντανοί, επειδή αρνήθηκαν να τα εγκαταλείψουν. Και κάποιοι λίγοι που εξαγόρασαν τα σπίτια και τη ζωή τους, δηλώνοντας αφοσίωση στους κατακτητές. Ας είναι! Εμείς τα βλέπαμε από τους πρόποδες του βουνού να καίγονται, είχε ήδη σουρουπώσει για τα καλά, αλλά τι μπορούσαμε να κάνουμε; Η φωτιά κι οι καπνοί ξεκινούσαν απ’ τα χαμηλότερα του χωριού και σταδιακά επεκτείνονταν προς τα ψηλότερα σημεία. Καπνός, πολύς καπνός που έφτασε μέχρι και τα διπλανά χωριά. Κόλαση για άλλη μια φορά το Βουργαρέλι! Κήκε βέβαια κι απ’ τα πρώτα μάλιστα, γιατί ήταν χαμηλά στο χωριό, και το δικό μας σπίτι, το παλιό Τσιμπλοκουκαίικο. Το έβλεπα που καίγταν, και θυμάμαι τους μεγάλους που σχολίαζαν ότι είχε κάνει τη μεγαλύτερη φλόγα, καθώς και απανωτές εκρήξεις, εξαιτίας των οινοπνευματωδών ποτών που υπήρχαν σ’ αυτό. Ο πατέρας μου είχε αμτέλι και έφτιαχνε κρασί και τσίπουρο. Δεν έμεινε, όπως ήταν φυσικό, απολύτως τίποτα από το σπίτι, ούτε και η προίκα βέβαια, για την οποία σας μίλησα προηγούμενως. Γλίτωσε μόνο το μαγειριό (σώζεται μέχρι σήμερα), ένα πέτρινο ημιυπόγειο δίπλα ακριβώς απ’ το σπίτι, χαγιάτι το ονομάζαμε, όπου είχαμε τη γάστρα και διάφορα άλλα συγύρια. Εκεί σταθήκαμε για λίγο, όταν αργότερα πια, τέλειωσε η περιπέτεια. Γιατί ο γολγοθάς του βουνού δεν είχε τελειωμό. Τώρα τα πράγματα για εμάς ήταν ακόμη χειρότερα, αφού είχαμε παγιδευτεί στους πρόποδες του βουνού κι οι Γερμανοί σπέρνοντας θάνατο, φωτιά και καταστροφή, ανέβαιναν ξανά. Όχι βέβαια για εμάς, τι να μας έκαναν άλλωστε. Το Ζέρβα και το στρατό του κυνηγούσαν, όπως και την προηγούμενη φορά. Κι εμείς, όμως, έπρεπε κάπου να πάμε. Ήμασταν εγκλωβισμένοι ανάμεσα στο βουνό και στο χωριό. Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα. Δόθηκε τότε από κάποιους το σύνθημα να τραβήξουμε προς την πλευρά των Θεοδωριάνων. Άνθρωποι

ΜΝΗΜΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟ

και ζώα, αντάρτες, άλογα, όλοι μαζί πάλι, ξεκινήσαμε για το πουθενά. Τότε ευτυχώς, για καλή μας τύχη, κάποιοι στρατιώτες του Ζέρβα, που είχαν μείνει πίσω, γιατί ο Ζέρβας, που ήταν κι αυτός μαζί μας με το στρατό του, είχε φύγει μπροστά, μας λένε το αυτονόητο: «Βρε παιδιά, οι Γερμανοί δεν θέλουν εσάς τον άμαχο πληθυσμό, εμάς και το Ζέρβα κυνηγάν. Κάντε λίγο στην άκρη, βγείτε απ’ το δρόμο και κρυφτείτε πρόχειρα, για εδώ’α αποκάτω (ηχεί ακόμα στ’ αφτιά μου η συγκεκριμένη φράση), μέχρι να περάσουν, και μην ταλαιπωρείστε άδικα». Έτσι, μετά από απόφαση του πατέρα μου, σοφή οφείλω να ομολογήσω, παρακάμψαμε το δρόμο και κρυφτήκαμε, κάμποσες οικογένειες, (μερικοί συνέχισαν προς Θεοδωριανά), λίγο πιο κάτω σε κάτι πλαγιές, ούτε που ξέρω σε ποια τοποθεσία ήταν τελικά, απ’ όπου πραγματικά οι Γερμανοί πέρασαν κι έφυγαν, χωρίς καν να μας καταλάβουν. Κι έτσι, μετά από ποδαρόδρομο δυο περίπου ημερών, εξαντλημένοι, πεινασμένοι, πάνω απ’ όλα όμως με το φόβο, την απόγνωση, την απαισιοδοξία και την ανασφάλεια να κυριαρχεί σε κάθε μας βήμα, γυρίσαμε στο χωριό. Πιο χωριό! Στάχτη κι αποκαΐδια. Η μυρουδιά του καμένου κυριαρχούσε παντού. Κάποια σπίτια ακόμη κάπνιζαν. Κρανίου τόπος το Βουργαρέλι. Ό,τι είχε απομείνει όρθιο απ’ το βομβαρδισμό, τώρα καίγονταν. Δεν είχαμε πια τίποτα. Το σπίτι μας, όπως

είπα, είχε καεί εντελώς, μόνο στάχτη υπήρχε, κάποιοι τοίχοι καπνισμένοι και οι μεταλλικές ρόδες, τα τσέρκια, απ’ τα καζάνια του κρασιού. Α! είχαν σωθεί και τα κουτώματα, αυτά απ’ το αεροπλάνο, καθώς και το κορδόνι. Μόνο το υπόγειο στεκόταν όρθιο απ’ τη μια πλευρά, όπου είχαμε αποθηκευμένα κάποια τρόφιμα, τα οποία βέβαια είχαν αχρηστευτεί από τη φωτιά. Μετά το θάνατο, που φυσικά δε έχει μέτρο σύγκρισης, πιστεύω, επειδή το βίωσα προσωπικά, ότι η απώλεια του σπιτιού, μ’ αυτόν τον τρόπο, είναι από τα χειρότερα σε τραγικότητα. Δεν είναι μόνο οι τέσσερις τοίχοι. Είναι όλα τα πράγματα, τα προσωπικά αντικείμενα, οι εικόνες του, όλα αυτά που κουρασθήκαμε να δημιουργήσουμε, να κεντήσουμε, να πλέξουμε, να υφάνουμε. Είναι τα όνειρά μας, οι αναμνήσεις, οι προσδοκίες, τα κρυφά μας μυστικά, τα ενδόμυχα της ψυχής μας. Είναι ο δικός μας χώρος, εκεί που γεννηθήκαμε, που κάναμε τα πρώτα βήματά μας, που νιώσαμε τα πρώτα συναισθήματα, τα πρώτα σκιρτήματα, που μεγάλωσαμε. Είναι ο κόσμος μας. Νιώθεις πραγματικά ξεριζωμένος, μετέωρος, χωρίς αποκούμπι. Εγώ τουλάχιστον έτσι ένιωσα, όταν είδα το σπίτι μας καμένο και καταστραμμένο. Πιο αξιολύπητη απ’ όλους όμως ήταν η μητέρα μου. Έκανε καιρό να συνέλθει από το σοκ που της προκάλεσε η εικόνα του καμένου σπιτιού της. Ήταν το σπίτι της, όπου είχε περάσει πάνω από είκοσι χρόνια της ζωής της. Ήταν το «βασιλείό της», όπου είχε βάλει όλο το μεράκι και τη νοικοκυροσύνη της να το ντύσει με ρούχα, να το στολίσει με εργόχειρα. Τότε δεν συναισθανόμουν απόλυτα το θρήνο της. Τώρα καταλαβαίνω! {.....}

ΠΟΙΗΣΗ

ΠΕΘΑΜΕΝΕΣ ΚΑΛΗΜΕΡΕΣ
ή ΚΑΛΗΝΥΧΤΕΣ...
ΑΝΑΛΟΓΩΣ...

Φίλοι καλώς ορίσατε
Χαίρομαι που σας βλέπω
Όμως λυπάμαι και πολύ,
Που πια δεν σας αντέχω.

Αυτό με σπαραγμό ψυχής
Που έχω διαπιστώσει
Είναι στην τυποποίηση
Πως έχουμε ενδώσει.

Καλή η χρήση λογικής
Μέχρι ενός ορίου
Μα μην την αναγάγουμε
Σ’ ένα σκοπό του βίου.

Κλειστήκαμε σε φυλακές
Κι υψώσαμε τα τείχη
Τα όνειρα σκοτώνουμε
Και βρίζουμε την τύχη

Τι κάνουμε για την ψυχή;
Τη μέρα που περνάει;
Για μένα είναι τραγικό
Αν το μυαλό γερνάει.

Συναισθανόμενος λοιπόν
Πως έχουμε βαλτώσει
Μένω εκτός του κόσμου μας
Για να χαρώ την πτώση.

Τα όνειρα πεθαίνουνε
Πριν απ’ το θάνατό μας
Αν την αντίσταση εμείς
Δεν κάνουμε θεό μας.

Όμως υπάρχει πρόβλημα
Που δεν μπορώ να λύσω
Κάθε μας μέρα που περνά
Πώς να τη φέρω πίσω;
Φευγάτος Μπιλ

ΜΙΚΡΟ ΜΟΥ ΧΑΪΔΕΜΈΝΟ

Εσύ θα φύγεις μακριά, μα εγώ θα περιμένω
με ανοιχτή την αγκαλιά, μικρό μου χαϊδεμένο.

Τέσσερις είναι οι εποχές , μικρό μου μες’ στο χρόνο
μα η δική σου ομορφιά Άνοιξη φέρνει μόνο.

Είσαι εσύ η Άνοιξη μου είσαι και ο Χειμώνας μου
είσαι εσύ μες’ στην καρδιά μου μόνιμος θαμώνας μου.

Χωρίς εσένα δε μπορώ, στιγμή δεν κάνω μόνος
όταν μου είσαι μακριά μεγάλος είναι ο πόνος.

Είσαι εσύ το φως μου, είσαι η λατρεία μου
είσαι όμως μικρό μου και η τιμωρία μου.

Σ’ αγαπώ και δεν το κρύβω, στην καρδιά μου σ’ έχω βάλει
Σ’ αγαπώ και δεν το κρύβω και θα υποφέρω πάλι.

Ανθή Παπαγεωργίου

ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ

ΨΗΤΟΠΩΛΕΙΟ

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ 6

ΓΑΛΑΤΣΙ

ΤΗΛ.: 210 2921249

Χειρουργός Οδοντίατρος D.D.S
M.Sc Εμφυτευματολόγος
Εμφυτεύματα / Αισθητική Οδοντιατρική

Ελένη Ν. Κολιούλη
D.D.S. - M.Sc

Βελβενδού 12, Πλατεία Κυψέλης, 113 63 Αθήνα
Τηλ. : 210 88 22 688 Κιν. : 694 80 51 391
email : ekoliouli@yahoo.gr

web: www.smilecenter.gr

ΕΣΩΡΟΥΧΑ

ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ “ΕΡΜΙΝΑ”

Αμαλία & Ερμιόνη

Γεωργούλα

ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ 3 - ΑΡΤΑ

ΤΗΛ.: 26810 70857

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

Μια εκδρομή ξεχωριστή - πνευματική, αισθητική απόλαυση και όχι μόνο

Γράφει η **Λουκία Αντωνίου**

Κυριακή 29 Μαΐου. Μέρα ξεχωριστή για το ξεκίνημα της εκδρομής μας αλλά και ο τόπος προορισμού: Νεμέα, αρχαία και σύγχρονη. Προετοιμάστηκε με πολλή αγάπη και φροντίδα από τα μέλη του Συλλόγου μας. Η απόφαση για μια εκδρομή σε κοντινό μέρος από την Αθήνα για να βρεθούμε οι χωριανοί και να απολαύσουμε όλοι μαζί, πάρθηκε μετά το Πάσχα από το καινούργιο Δ.Σ. του Συλλόγου μας. Η πρόταση από τη Μαίρη Στεφάνου αγκαλιάστηκε με ενθουσιασμό και αμέσως άρχισε η ενημέρωση των μελών μας.

Η πολυπόθητη μέρα έφτασε. 38 άτομα, χωριανοί, τα μέλη του Συλλόγου μας αλλά και φίλοι μας, φίλοι του Βουργαρελίου ξεκινήσαμε για τον προορισμό μας. Πολύ κέφι, κουβεντούλα, και καλή διάθεση, ήταν κυρίαρχα σε όλη τη διαδρομή.

Ο πρώτος μας σταθμός, Αρχαία Νεμέα. Στην είσοδο του Αρχαιολογικού χώρου μας περίμενε μετά από τηλεφωνική επικοινωνία, η ψυχή αυτού του χώρου, ο **Στέφανος Μίλλερ**.

Απλός, καταδεκτικός, κουρασμένος όμως γιατί αυτές τις μέρες ασχολείται με την διοργάνωση των Νέμεων αγώνων που θα γίνουν σε 10 ημέρες, και εργάτης με τους εργάτες εκεί μας έδωσε εύστοχες, περιεκτικές πληροφορίες για τα ευρήματα, το χώρο, όλα έργο δικό του. Αν δεν υπήρχε Αυτός όλο αυτό το σπουδαίο έργο θα ήταν στην αφάνεια. Τον ακούσαμε με προσοχή και στη συνέχεια άρχισε η δική μας περιήγηση στο χώρο, Αρχαιολογικό Μουσείο, Ναός του Δία, Λουτρά και τέλος το Στάδιο των αγώνων. Όλα απλά, λιτά χωρίς παρεμβάσεις με πολλή περιποίηση και φροντίδα κάτι σπάνιο για ελληνικό χώρο, παντού η σφραγίδα του Στέφανου Μίλλερ.

Επόμενος σταθμός το δεύτερο κύριο χαρακτηριστικό της σύγχρονης Νεμέας ένας αμπελώνας. Στη μεγαλύτερη αμπελουργική ζώνη της Ελλάδος στην οποία παράγονται τα ονομαστά κρασιά ονομασίας προέλευσης. Ανωτέρας ποιότητας ένα κτήμα είχε ανοιχτές τις πόρτες του για εμάς.

Βέβαια η Κυριακή αυτή ήταν η μέρα που όλα τα οινοποιεία της χώρας είναι ανοιχτά, όμως εμείς είχαμε ειδοποιήσει νωρίτερα. Εκεί στον καλαίσθητο χώρο υποδοχής του οινοποιείου μέσα στο πράσινο, τα λουλούδια μας περίμενε χαμογελαστή, καλοδιάθετη η κ. **Ελένη Ράπτη**, από τους ιδιοκτήτες του χώρου και μας έκανε μια ξενάγηση σε όλους τους χώρους του σύγχρονου οινοποιείου τους. Απλά και κατανοητά εξήγησε όλα τα στάδια παραγωγής του κρασιού και στη συνέχεια απάντησε στις ερωτήσεις που έκαναν οι εκδρομείς και αφορούσαν το κρασί.

Εντυπωσιακό ήταν το υπόγειο του οινοποιείου, χώρος παλαίωσης των κρασιών μέσα σε δρύινα βαρέλια με τη διάχυτη μυρωδιά.

Και τέλος ήρθε η δοκιμή. Στο χώρο υποδοχής δοκιμάσαμε τα κρασιά που παράγει το κτήμα, συνεχίσαμε την κουβέντα, κάναμε και τις αγορές μας και κατενθουσιασμένοι από τους δυο μας σταθμούς με πνευματική και οινοπνευματική τροφή κατευθυνθήκαμε στον τρίτο.

Σειρά είχε και η υλική τροφή. Το εστιατόριο της κυρά Αθηνάς μας ικανοποίησε όλους με το εκλεκτό φαγητό και το ντόπιο κρασί.

Ο δρόμος της επιστροφής αργά το βράδυ έγινε μέσα από κέφι και την απόλυτη ικανοποίηση από όλες τις απολαύσεις της εκδρομής.

Υπήρξε και το επιστέγασμα, μια βόλτα στην παραλία και ένα καφεδάκι στο Λουτράκι.

Θα μου πείτε γιατί τόσες λεπτομέρειες γι αυτή την εκδρομή; Αυτός που πήγε τις απόλαυσε, κάποιος μπορεί να εκφράσουν παράπονο ότι δεν ενημερώθηκαν (εδώ όμως έχω να πω ότι κάναμε το ανθρωπίνως δυνατόν με όποιο τρόπο επικοινωνίας μπορούσαμε να έχουμε με τα μέλη μας, έχετε όμως και εσείς υποχρέωση να μας ενημερώνετε) σε κάποιους άλλους μπορεί να δοθεί το κίνητρο για μια κοντινή απόδραση από την Αθήνα που αξίζει τον κόπο, ιδιαίτερα τώρα την Άνοιξη.

Κυρίως όμως θέλω να δώσω ένα ερέθισμα σε εμάς τους Βουργαρελιώτες να φροντίσουμε να κάνουμε το Βουργαρέλι (και δεν το λέω εδώ για πρώτη φορά και θα το κάνω σε κάθε φύλλο της Εφημερίδας μας) προορισμό απόδρασης και επίσκεψης με τόσες ομορφιές αλλά και την ιστορική σημασία. **Ας κινητοποιηθούμε όλοι και ιδιαίτερα η τοπική κοινω-**

νία, αν υπάρχει παροχή υπηρεσιών, το Βουργαρέλι θα γίνει τόπος ιδιαίτερου προορισμού και θα πάψουν τα σχόλια περί παρακμής και ό,τι σχετικό.

Ο επίλογος δεν θα γίνει με την παρίνεση αλλά με την παροχίαση ενός Έλληνα στην ψυχή, του Στέφανου Μίλλερ και ο καθένας ας παραδειγματιστεί και ας βγάλει τα συμπεράσματά του.

Στέφανος (Στήβεν) Μίλλερ. Γεννήθηκε στο Γκόσεν της Ιντιάνα των ΗΠΑ το 1942. Ολοκλήρωσε το πρώτο του πτυχίο στα Αρχαία Ελληνικά και στο διδακτορικό του στην Κλασσική Αρχαιολογία στο Πανεπιστήμιο του Πρίνστον.

Μετά από ανασκαφές σε διάφορες τοποθεσίες του Αρχαίου Ελληνικού κόσμου, συμπεριλαμβανομένης της Ολυμπίας και,

για τέσσερα χρόνια, της Αρχαίας Αγοράς των Αθηνών, ξεκίνησε τις δικές του ανασκαφές στη Νεμέα το 1973.

Κατά τα 35 χρόνια της εργασίας του στη Νεμέα, όχι μόνο διενήργησε ανασκαφές που έφεραν στο φως σημαντικά ευρήματα όπως το Στάδιο όπου διεξάγονταν τα Νέμεα, αλλά δημιούργησε και αρχαιολογικό πάρκο με την απαλλοτρίωση αγροκτημάτων της περιοχής. Κατασκεύασε αρχαιολογικό μουσείο και οργάνωσε την έκθεσή του, ενώ ξεκίνησε και την αναστήλωση του αρχαίου Ναού του Δία. (Ήδη οι τρεις όρθιες κολόνες του Ναού, από την αρχαιότητα, έχουν γίνει εννιά και το έργο της αναστήλωσης συνεχίζεται.) Όλα αυτά χωρίς κρατική βοήθεια, μόνο με χορηγίες από την Ελλάδα και την Αμερική.

Ταυτόχρονα υπηρετούσε ως καθηγητής Κλασσικής Αρχαιολογίας στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια στο Berkeley, με εξαίρεση τα έτη 1982 - 1987 όταν διετέλεσε Διευθυντής της Αμερικανικής Σχολής Κλασσικών Σπουδών στην Αθήνα.

Έχει ανακηρυχθεί επίσημος διδάκτωρ του Πανεπιστημίου Αθηνών, έχει τιμηθεί ως Ταξιάρχης του Τάγματος της Τιμής από τον Πρόεδρο της Ελληνικής Δημοκρατίας, έχει αναγνωριστεί ως "Πρόσωπο της εβδομάδας" από το Αμερικανικό τηλεοπτικό κανάλι ABC το 2004. Το 2005 με Προεδρικό διάταγμα ο **Στέφανος Μίλλερ πολιτογραφήθηκε Έλληνας υπήκοος.**

Έχει χαρακτηριστεί ως το μεγαλύτερο περιουσιακό στοιχείο της Ελλάδας αλλά το όνομά του έγινε γνωστό, παρότι έχει αφιερώσει 40 χρόνια από την καριέρα του στην ανάδειξη και προβολή του αρχαιολογικού χώρου της Νεμέας, από μια ανοιχτή επιστολή σε τόνους δραματικούς, ζητώντας από την Ελληνική Πολιτεία να μην κλείσει το αρχαιολογικό πάρκο λόγω έλλειψης φυλάκων. "Εάν συμβεί κάτι τέτοιο, θα κοιτάξω τον εαυτό μου στον καθρέφτη και θα συνειδητοποιήσω πόσο ανόητος και αιθεροβάμων ήμουν. Θα έχω πετάξει στα αζήτητα όλη μου τη ζωή". Και συνεχίζει. "Ό,τι έκανα στη Νεμέα από το 1973 μέχρι σήμερα είχε ένα και μόνο σκοπό: Όχι μόνο να έρθουν στο φως τα ευρήματα ενός από τα τέσσερα σπουδαιότερα αθλητικά κέντρα της αρχαιότητας αλλά και να μπορέσουμε να φτιάξουμε ένα υποδειγματικό αρχαιολογικό πάρκο που θα καμαρώνει κάθε επισκέπτης. Δεν μπορώ να φανταστώ ότι μπορεί να μπει λουκέτο σε αυτόν το χώρο που διαφημίζει την Ελλάδα και δίνει πολλά έσοδα στην οικονομία της περιοχής. Θα ήταν αδιανόητο...".

Επίσης κατέθεσε σχέδιο που αφορά μια πιλοτική ιδιωτικοποίηση ορισμένων αρχαιολογικών περιοχών ή μουσείων με δεδομένο ότι πολλοί χορηγοί από την Ελλάδα και το εξωτερικό έδωσαν χρήματα για να προχωρήσουν τα έργα στη Νεμέα.

"Θα πρέπει η Ελληνική Πολιτεία να καταλάβει επιτέλους πως οι αρχαιολογικές περιοχές και τα μουσεία είναι ίσως το μεγαλύτερό της περιουσιακό στοιχείο και δεν μπορεί να τα αφήσει στην τύχη τους. Όχι μόνο αυτό αλλά και τη σωστή πολιτική που θα μπορούσε να φροντίσει ώστε να παράγουν έσοδα ώστε να μην επιβαρύνουν τον κρατικό προϋπολογισμό σε μια εποχή τόσο σοβαρής οικονομικής κρίσης. Είμαι πεπεισμένος ότι θα μπορούσε η αξιοποίησή τους να λειτουργήσει ως μοντέλο χρηστής διαχείρισης, όπου το κράτος θα έβγαине κερδισμένο".

Ο ίδιος είναι ο εμψυχωτής της Αναβίωσης των Νέμεων αγώνων που γίνονται κάθε τέσσερα χρόνια στο Αρχαίο Στάδιο με μεγάλη συμμετοχή τόσο από την τοπική κοινωνία, όσο και από όλη την Ελλάδα αλλά και το εξωτερικό.

Απόγευμα στην Πλάκα...

Η Εριέττα Βαγενά, όπως πάντα, έριξε την ωραία ιδέα για αντάμωμα. Δεν χρειάστηκε πολύς χρόνος για να γίνουν οι ειδοποιήσεις και να πραγματοποιηθεί. **Τρίτη 5 Απριλίου 2016** ένα θαυμάσιο απόγευμα από κάθε άποψη έφερε στην καφετέρια "Διογένης" στην Πλάκα 25 Βουργαρελιώτισσες που έγιναν όλες μία παρέα. Ήταν εκεί όλες οι ηλικίες αλλά χρειάζεται να τονιστεί η νεανική παρουσία που έδωσε άλλη νότα στη συγκέντρωση. Η Ναταλία, η Μαρία, η Κατερίνα, η Πετρούλα (η γραμματέας του Συλλόγου μας) είπαν τις δικές τους ιδέες για να ξεκινήσει κάτι καινούργιο στο Σύλλογο και στο χωριό. Αναφέρθηκαν και στα χρονίζοντα προβλήματα του χωριού, για τα οποία ο Σύλλογος προσπαθεί όσο μπορεί για την επίλυσή τους. Ανταλλάχθηκαν απόψεις, κουβέντες ζεστές από καρδιάς. Θα το επαναλάβουμε, γιατί χρειάζονται τέτοιες συγκεντρώσεις με ανθρώπους που μας συνδέουν κοινά βιώματα με σημείο αναφοράς το Βουργαρέλι.

B&B DOORS ΑΥΤΟΜΑΤΕΣ ΓΚΑΡΑΖΟΠΟΡΤΕΣ

Γκαραζόπορτες σπαστές
Γκαραζόπορτες μονοκάμματες
Μοτέρ σπρώμενης καγκελόπορτας
Μοτέρ ανοιγόμενης καγκελόπορτας
Ρολά, Μοτέρ υποδαπέδια
Μπαρές οδόφραξης, Αυτοματισμοί

ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ Β. - ΦΑΚΙΝΟΣ Β. Ο.Ε.
Υπαπαντής & Μυτιλήνης, Αρτέμιδα Αττικής, Τ.Κ. 190 16
Τηλ.6972082923, E-mail: info@bandbdoors.gr

Ενοικιαζόμενα Δωμάτια | Καφές | Γλυκό | Φαγητό

Παραδοσιακές γεύσεις

ελατοφίλντο
Φωτεινή Έλλη

Άνω Αθαμάνια Άρτας | τηλ.: 26850 24555 | κιν.: 6934039121
Η αίθουσα διατίθεται για κάθε είδους κοινωνικές εκδηλώσεις

ΠΩΛΕΙΤΑΙ
Αγροτεμάχιο αρδευόμενο,
8,5 στρεμμάτων
(περίπου), στη θέση "Καλαμάς"
Βουργαρελίου, κατάλληλο και
για επιδοτούμενα προγράμματα:
αγροτουριστική μονάδα
ή εναλλακτικές μορφές ενέργειας.
Πληροφορίες: 6976 927756.

Όλες οι πλευρές του πολιτισμού κρύβουν μεγαλείο. Ας το απολαύσουμε!

Μπορεί η απόλαυση και η χαρά της ανάγνωσης να μας είναι απαραίτητη κάθε μέρα, αλλά πώς να το κάνουμε; Η απόλαυση πολλαπλασιάζεται όταν συνδυαστεί με καλοκαιρινές διακοπές, και μάλιστα στα πατρώα εδάφη του Βουργαρελίου!

Ξεκινάμε λοιπόν με 8 προτάσεις βιβλίων για ενήλικες:

1. Σέρρα, Η ψυχή του Πόντου, Γιάννης Καλπούζος, Εκδόσεις Ψυχογιός: Αν αγαπάτε την ελληνική λογοτεχνία, τότε είναι βέβαιο ότι έχετε διαβάσει Γιάννη Καλπούζο. Κι αυτό δεν το λέω επειδή τυχαίνει να είναι δικός μας άνθρωπος, Ηπειρώτης, αλλά γιατί το Ιμαρέτ του ανήκει στα πιο πολυδιαβασμένα μυθιστορήματα των τελευταίων ετών. Το νέο του βιβλίο, Σέρρα, δείχνει ικανό να πάρει τα πρωτεία από το Ιμαρέτ καθώς διαβάζεται όλο και περισσότερο. Ίσως γιατί ο Καλπούζος έχει πλάσει εκτός από τον εμβληματικό κεντρικό του ήρωα, τον Γαληνό, και δύο αλησμόνητους γυναικείους χαρακτήρες, την Φιλάνθη και την Ταλίν, που μυρίζουν άνοιξη (όσο κι αν στην πορεία θα τις εύρει βαρυχειμωνιά) και χαράσσονται ανεξίτηλα μέσα μας. Ίσως γιατί έρχεται να μας θυμίσει χωρίς καμιά περιττή εθνικιστική έξαρση τα πάθη του Ποντιακού Ελληνισμού μέσα από την προαιώνια μάχη του Καλού με το Κακό, του Φωτός με το Σκότος και να μας αφυπνίσει σχετικά με την ύπαρξη του θηρίου που κρύβουμε όλοι μέσα μας.

2. Το χνάρι που δεν έσβησε, Νοέλ Μπάξερ, Εκδόσεις Διόπτρα: Αν αναρωτιέστε κι εσείς, όπως κι εγώ, αν 100 χρόνια μετά θα έχει μείνει κάποιο χνάρι μας να θυμίζει την προσωπική ιστορία του καθενός μας κι αν θα βρεθεί κάποιος να το ακολουθήσει, τότε η Νοέλ Μπάξερ έρχεται να δώσει την απάντηση μ' αυτό το νέο της βιβλίο. Πρόκειται για χνάρια άσβεστα ή όχι και τόσο, χαραγματιές βαθιές ή επιφανειακές και λάθος μονοπάτια της ζωής. Μεγάλο ατού της συγγραφώς είναι η μαεστρία με την οποία πλέκει τον μύθο της, αλλά κυρίως οι πολυδιάστατοι ήρωες με δυσδιάκριτα τα όρια μεταξύ καλού και κακού και με αδιόρατες, λεπτές γραμμές να χωρίζουν τον θύτη από το θύμα. Παλιά μας γνώριμη η Νοέλ Μπάξερ από το πολυδιαβασμένο της βιβλίο "Από δρυ παλιά κι από πέτρα" μας δίνει, οχτώ χρόνια μετά, το πιο άρτια δομημένο της μυθιστόρημα, που είναι στ' αλήθεια ένα κομψοτέχνημα, ακόμα και για τους πιο απαιτητικούς αναγνώστες.

3. Το χαμένο Νόμπελ, Κώστας Αρκουδέας, Εκδόσεις Καστανιώτη: Αν εκτός από μυθιστορήματα αγαπάτε να διαβάσετε μελέτες για σπουδαίες προσωπικότητες, τότε το βιβλίο του Κώστα Αρκουδέα είναι απαραίτητο ανάγνωσμα για σας. Με την πρώτη ματιά στο εξώφυλλο του βιβλίου μπορεί να νομίσετε ότι πρόκειται για βιβλίο αφιερωμένο στον Καζαντζάκη και έτσι είναι...δεν είναι όμως μόνο αυτό. Είναι ιδανικό ανάγνωσμα για τους λάτρεις όχι μόνο των Νομπελιστών συγγραφέων (συμπεριλαμβανομένων και αυτών που τότε δεν κατάφεραν να το πάρουν), μα της Λογοτεχνίας γενικότερα και της δικής μας της εγχώριας ειδικότερα, μιας και ο Κώστας Αρκουδέας μας δίνει την ευκαιρία να ρίξουμε μια ενδελεχή ματιά στην πνευματική ζωή του τόπου μας. Κατορθώνει να χωρέσει σε ένα βιβλίο 550 περίπου σελίδων έναν απίστευτα μεγάλο θησαυρό γνώσεων για τους πνευματικούς ανθρώπους της Ελλάδας και όχι μόνο-πιάνει επίσης το παγκόσμιο λογοτεχνικό στερέωμα-με τρόπο που σε τίποτα δεν κουράζει τον αναγνώστη ούτε λεπτό και χωρίς καθόλου να θυμίζει στείρα παράθεση ξερών γνώσεων.

4. Ο πρώτος αμέθυστος, Μελίνα Τσαμπάνη, Εκδόσεις Κέδρος: Αν σας συναρπάζει να ανακαλύπτετε νέους ταλαντούχους Έλληνες συγγραφείς, τότε δεν θα πρέπει να σας ξεφύγει η πρωτοεμφανιζόμενη Μελίνα Τσαμπάνη. Αν επίσης λατρεύετε κείνη την μακρινή εποχή της Επανάστασης

8+3

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Για ένα υπέροχο, βιβλιοφιλικό καλοκαίρι!

ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ Η ΑΝΤΑ ΤΡΥΠΑ

του 1821 που οι θάλασσές μας ήταν γεμάτες πειρατές αιμοσταγείς, νεαρές δεσπούνες στο έλεός τους και παλικάρια που από τη μια παλεύουν να διώξουν τον Τούρκο κατακτητή κι από την άλλη τις σώζουν, αλλά πέφτουν στα δίχτυα κατάρας υπό τη λάμψη αμέθυστου σφραγίζοντας με αίμα την πορεία τους, ε, τότε αυτό το μυθιστόρημα είναι σίγουρα για σας! Αν και πρωτόλειο, το βιβλίο της Μελίνας Τσαμπάνη ξεχωρίζει για τους δυνατούς χαρακτήρες της και τα πλούσια συναισθήματα που γεννάει στον αναγνώστη, καθώς επίσης και για την απρόσκοπτη ροή των γεγονότων χωρίς περιττές λοξοδρομήσεις και με άριστη απόδοση του κλίματος της εποχής.

5. Το κάστρο, Βαγγέλης Γιαννίσης, Εκδόσεις Διόπτρα: Αν έχετε ήδη διαβάσει το πρώτο βιβλίο του Βαγγέλη Γιαννίση με ήρωα τον επιθεωρητή Άντερς Οικονομίδη, "Το μίσος", τότε γνωρίζετε το ταλέντο του Έλληνα, που ζει και εργάζεται στη Σουηδία, στην αστυνομική λογοτεχνία. Τίποτα απολύτως δεν έχει να ζηλέψει από τους Βορειοευρωπαίους ομότεχνούς του! Αν έχετε εθιστεί μία φορά στις περιπέτειες του Χάρι Χόλε, τότε σίγουρα θα εθιστείτε δέκα φορές στις περιπέτειες του Άντερς Οικονομίδη, μιας και οι αναφορές στην ελληνική μυθολογία είναι οπωσδήποτε πιο κοντά σε μας απ' ό τι οι αντίστοιχες στη σκανδιναβική και ο Άντερς είναι χαρισματικός, τρωτός, βαθιά ανθρωπινος, "Αρβανίτικο κεφάλι" (του συγγραφέα ο χαρακτηρισμός για τον ήρωά του) και φυσικά...Έλληνας! Άριστα δομημένο και με τέλειο ρυθμό, μόνο ένα πρόβλημα έχει αυτό το βιβλίο : τελειώνει πολύ γρήγορα!

6. Ένα μίλι δρόμος στο σεληνόφωτο, Ντένις Λεχέιν, Εκδόσεις Κέδρος: Αν είστε εθισμένοι στις αστυνομικές ιστορίες, τότε σας έχω έναν μετρ του είδους. Ο Ντένις Λεχέιν θεωρείται από τους κορυφαίους Αμερικανούς συγγραφείς βιβλίων μυστηρίου και θα πρέπει να ομολογήσω ότι ήταν στο Βουργαρέλι πριν 2 χρόνια που πρωτοάκουσα γι' αυτόν από φίλο συγχωριανό βιβλιοφάγο μέσα στο χώρο της Έκθεσης Βιβλίου! Αν, λοιπόν, θέλετε κάτι παραπάνω από ένα απλό αστυνομικό βιβλίο, κάτι παραπάνω από εξαιρετικά γρήγορη πλοκή και ηρωικούς ντετέκτιβ που σου παίρνουν το μυαλό, τότε ο Λεχέιν είναι για σας. Σου προσφέρει όλα τα παραπάνω επικαλυμμένα με δόσεις ψυχολογικής εμβάθυνσης. Αν προσθέσετε και το αδιαμφισβήτητο ωραίο χιούμορ του, έχετε έναν εκρηκτικό συνδυασμό.

7. Ένα τραμ στη Λισαβόνα, Ερβέ Λε Τελιέ, Εκδόσεις Oregà: Αν πάλι αγαπάτε τα ταξίδια, μα λόγω κρίσης πρέπει να αρκεστείτε στα νοερά, τότε σας προτείνω ανεπιφύλακτα μια βόλτα ως τη Λισαβόνα, την πιο ερωτευσίμη πόλη της Ευρώπης (μετά τη Θεσσαλονίκη μας, φυσικά).Ο Γάλλος μυθιστοριογράφος δεν είναι τόσο γνωστός στη χώρα μας, αλλά σας το συνιστώ ως ένα από τα πιο ταξιδιάρικα και αγαπησιάρικα βιβλία που θα διαβάσετε αυτό το καλοκαίρι. Ιστορία αγάπης γεμάτη άρωμα Λισαβόνας και γεύσεις πορτογαλέζικες σταπαλισμένες με μεγάλη δόση νοσταλγίας για περασμένες αγάπες.

8. Confíteor, Ζάουμ Καμπρέ, Εκδόσεις Πόλις: Αν λαχταράτε να διαβάσετε κάτι διαφορετικό, κάτι που ξεφεύγει από τον συνηθισμένο τρόπο γραφής μυθιστορήματος, τότε ο Καταλανός συγγραφέας Ζάουμ Καμπρέ θα είναι μια αποκάλυψη για σας. Προσοχή, όμως...πρέπει να είστε εφοδιασμένοι με άφθονο χρόνο, γιατί είναι ένα βιβλίο που χρειάζεται προσεκτική ματιά, και χαρτί και μολύβι. Χωρίς να κρατάτε σημειώσεις θα δυσκολευτείτε να κρατήσετε επαφή με τη δαιδαλώδη πλοκή και τα δεκάδες πρόσωπα της αφήγησης που εναλλάσσεται συνεχώς-μία πρωτοπρόσωπη, μία τριτοπρόσωπη. Να είστε σίγουροι πάντως ότι θα σας ανταμείψει αυτό το πολυβραβευμένο και πολυμεταφρασμένο μυθιστόρημα, που για πολλούς (ανάμεσα σ' αυτούς κι εγώ) είναι απλώς ένα αριστούργημα του 21ου αιώνα. Κι αν αναρωτιέστε για τον τίτλο, να σας πω ότι ο συγγραφέας ζήτησε να χρησιμοποιηθεί το λατινικό ρήμα confíteor, που σημαίνει ομολογώ, εξομολογούμαι τις αμαρτίες μου. Πιστέψτε με...πρόκειται για μυθιστόρημα για γερούς αναγνώστες που θα σας μείνει αξέχαστο!

Σας έχω αφήσει για το τέλος 3 από τα καλύτερα παιδικά-εφηβικά βιβλία που κυκλοφόρησαν το τελευταίο διάστημα:

1. Ο Τρύφωνας από τη Δρακολανδία, Σπύρος Γιαννακόπουλος, Εκδόσεις Πατάκη: Αν ψάχνετε ένα παιδικό βιβλίο να καλύψει τη γόνιμη φαντασία του παιδιού σας, τότε αυτό το υπέροχο δρακοπαραμύθι είναι ό,τι πρέπει.Ο Σπύρος Γιαννακόπουλος έχει να δείξει πολύ καλή χρήση της γλώσσας με πλούσιο λεξιλόγιο, ιδανικό για παιδιά ηλικίας 9 έως 12 ετών. Η φαντασία κυριαρχεί σ' όλο το βιβλίο και η γρήγορη εξέλιξη της ιστορίας δεν αφήνει περιθώρια για πλήξη. Τι άλλο να ζητήσει ένα παιδί, ιδίως ένα που αγαπάει να διαβάξει για δράκους; Απόλυτη αναγνωστική απόλαυση...και είναι αλήθεια πως αν γινόνμουν πάλι 9 ετών, ο Τρύφωνας θα κέρδιζε σίγουρα μια θέση ανάμεσα στους πιο αγαπημένους μου ήρωες.

2. Αλάστρα, Γιώργος Παναγιωτάκης, Εκδόσεις Πατάκη: Αν αναζητάτε επίσης ένα μαγικό βιβλίο φαντασίας για κάπως μεγαλύτερα παιδιά, τότε σας έχω το κατάλληλο ανάγνωσμα.Αν είστε από τους φανατικούς Χαριτοτεριστές, τότε ναι, θα λατρεύετε και την Αλάστρα-μπορεί να μην έχει Σχολείο Μαγείας, έχει όμως πολλά από τα χαριτωμένα (ή όχι και τόσο) μυθικά πλάσματα, τα τελώνια και τα όντα του κόσμου του φανταστικού που συναντά κανείς εκεί. Εγγυημένη αναγνωστική απόλαυση όχι μόνο για τα παιδιά σας, μα και για όσους από εσάς νιώθουν ακόμη παιδιά! Εγώ πάντως ομολογώ ότι το καταβρόχθισα μέσα σ' ένα πρωινό!

3. Αγάπα το ή παράτα το, Ιφιγένεια Τέκου, Εκδόσεις Λιβάνη: Αν τα παιδιά σας διάβηκαν μόλις το κατώφλι της εφηβείας ή ετοιμάζονται να το κάνουν, τότε έχω αυτό που χρειάζεστε. Θέλει βέβαια προσοχή γιατί είναι από εκείνα τα βιβλία που πρώτα τα διαβάζεις εσύ και μετά τα δίνεις στα παιδιά σου-απλώς γιατί δεν ξεκολλά από το χέρι σου άπαξ και κάνεις το λάθος να το φυλλομετρήσεις. Ο λόγος είναι απλός-θες να δεις πώς θα μπορέσεις να χειριστείς αυτό το κακό που σε βρήκε: την εφηβεία των μέχρι πριν λίγο μικρών ακόμα παιδιών σου! Η Ιφιγένεια Τέκου μ' αυτό της το βιβλίο απευθύνεται σ' έφηβους με τρόπο ιδιαίτερα γοητευτικό, μιας και χρησιμοποιεί τη δική τους γλώσσα και τους δικούς τους κώδικες τόσο ζωντανά και ρεαλιστικά που είναι στ' αλήθεια σα ν' ακούς έφηβο να μιλάει. Είναι αλήθεια ότι όλα όσα αφορούν τον έφηβο του σήμερα βρίσκονται μαζεμένα στο μυθιστόρημα αυτό, γι' αυτό και αξίζει να διαβαστεί από μεγάλους και μικρούς!

Αθανάσιος Σπ. Λαζαρίδης

Ουρολόγος - Χειρουργός

Ειδικευθείς στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Ιωαννίνων

Επιστημονικός συνεργάτης Πανεπιστημιακής Ουρολογικής Κλινικής Ιωαννίνων

Νικ. Σκουφά 38 - Άρτα

Τηλ.: 2681400427, 6977509592

ΤΟ ΚΥΚΛΑΜΙΝΟ

ΦΩΤΟΤΥΠΙΕΣ

ΑΝΑΛΩΣΙΜΑ

ΔΩΡΑ

ΛΑΪΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΣΟΦΙΑ ΝΙΚΟΥ - ΤΖΟΥΜΑ

ΒΟΥΡΓΑΡΕΛΙ - ΑΡΤΑ 47045

ΤΗΛ. 6978300808 - 2685022980

ΠΩΛΕΙΤΑΙ

Στην τοποθεσία Καρυά Βουργαρελίου

αγρόκτημα 3 στρεμμάτων και 600 μέτρων.

Πληροφορίες στο τηλ. 210 4611115

ΒΟΥΡΓΑΡΕΛΙ ΑΡΤΑΣ

ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ ΒΙΛΑ ΣΟΦΙΑ

Ένα θαυμάσιο σαλέ για μοναδικές διακοπές

ΤΗΛΕΦΩΝΑ: Βουργαρέλι 26850 22713, 22735

Αθήνα 210 6893210, 210 6852255

ΑΝΔΡΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ

Τροχός Κίνησης

Είδη Αποθήκευσης και Διακίνησης

Ρόδες Τροχοί Καρότσια

Μαραθωνομάχων 22 (Ακαδημ. Πλάτωνος), 104 41 Αθήνα

ΤΗΛ. 210 51.38.992 - fax: 210 51.39.497

ΠΡΟΤΥΠΟΣ

ΓΑΛΑΚΤΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΑΡΤΑΣ

Γ. ΜΠΑΦΑΣ ΑΕ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΚΟΡΥΦΑΙΑΣ

ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ ΜΕ ΑΡΤΙΝΟ ΓΑΛΑ

ΓΡΑΒΙΕΡΑ- ΚΕΦΑΛΟΓΡΑΒΙΕΡΑ

ΚΕΦΑΛΟΤΥΡΙ - ΦΕΤΑ

ΑΝΘΟΤΥΡΟ - ΜΥΖΗΘΡΑ

ΑΝΕΖΑ ΑΡΤΑΣ

26810 41292, 41388

FAX6810 - 42173

Η εφημερίδα μας ενημερώνει και ανοίγει διάλογο για τα θέματα του Βουργαρελίου!

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΒΟΥΡΓΑΡΕΛΙ

Κατά την επίσκεψή μου στο δεύτερο δεκαπενθήμερο του Ιουνίου στο Βουργαρέλι είχα την εξής ενημέρωση όσον αφορά έργα και εργασίες που αφορούν την τοπική κοινότητα Βουργαρελίου:

Α. Δημοπρατήθηκε το έργο σύνδεσης με το δίκτυο ύδρευσης από το δρόμο και κάτω της τοπικής κοινότητας Βουργαρελίου (έργο που τον περίμεναν χρόνια για να πίνουν και οι κάτω καθαρό νερό)

Β. Οι βρύσες μας και ειδικά η Αρχόντω Και η Κρυστάλλω βγάζουν νερό. Όμως η αποκατάσταση είναι προσωρινή (η ενημέρωση από τον κ. Αλυμάρα ο οποίος προσέθεσε ότι φέτος το καλοκαίρι θα υπάρχει πρόβλημα με την υδροδότηση με δεδομένο ότι το βουνό δεν έχει χιόνια)

Γ. Για την εγκατάσταση Α.Τ.Μ. έχουν γίνει όλες οι απαραίτητες ενέργειες και έχουν μπει οι υπογραφές. Γιατί όμως η τράπεζα καθυστερεί;

Σε συνομιλία με τον Πρόεδρο της Τοπικής Κοινότητας Βουργαρελίου κύριο Κώστα Κατσάνο ενημερώθηκα (και ήμουν αυτόπτης μάρτυρας) ότι το δίκτυο ηλεκτροφωτισμού προς το Σταυρό αποκαταστάθηκε εκτός από ένα μικρό τμήμα προς το τέλος του δρόμου.

Όσον αφορά το θέμα της καθαριότητας το οποίο είναι πολύ έντονο, ειδικά δε τα χόρτα και τα κλαδιά δίνουν αίσθηση εγκατάλειψης (βέβαια συντελέσαν και οι πολλές βροχές στην υπερβολική ανάπτυξη τους) μου ανέφερε τα εξής: σύμφωνα με την οικονομική κατάσταση της χώρας αυτό έχει και αντίκτυπο στο Δήμο Κεντρικώς Τζουμέρκων. Όμως παρόλα αυτά θα μπορούσε να βρεθεί μία φόρμουλα εάν δεν απαγόρευε κάποια πράγματα η εργατική νομοθεσία. Είναι δύσκολο να απασχοληθεί κάποιος με σύμβαση με τρόπο ώστε να μην βλάπτεται εργασιακά. Τελευταία ενημέρωση: Προσλήφθηκαν δύο εργάτες καθαριότητας με δίμηνη σύμβαση.

ΛΟΥΚΙΑ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Τα νέα του Δημοτικού Σχολείου

Με τη λήξη του διδακτικού έτους 2015-2016, για το Δημοτικό Σχολείο Βουργαρελίου, επισημαίνονται τα εξής:

1. Ο αριθμός των μαθητών που φοίτησαν για το διδακτικό έτος 2015-2016 ήταν δέκα (10).
2. Ένας μαθητής αποφοίτησε και γράφτηκε για να φοιτήσει στο Γυμνάσιο Βουργαρελίου.
3. Για το προσεχές διδακτικό έτος το σχολείο έχει εγγεγραμμένους για φοίτηση έντεκα (11) μαθητές.
4. Κατά τη διάρκεια του διδακτικού έτους εκπονήθηκε και υλοποιήθηκε πρόγραμμα Αγωγής Υγείας με τον τίτλο: « Το μέλι στη διατροφή μας και όλα...μέλι, γάλα!».
5. Οι μαθητές των μεγαλύτερων τάξεων του σχολείου συμμετείχαν στη συγγραφή παιδικού μυθιστορήματος με μαθητές από άλλα 14 σχολεία από την Ελλάδα και την Κύπρο. Ο τίτλος του φετινού βιβλίου (υπήρξαν και άλλα δυο βιβλία τα προηγούμενα σχολικά έτη) είναι : «Το ξεχασμένο ημερολόγιο». Είναι μια συναρπαστική περιπέτεια για τη φιλία και την

Από εκδήλωση του σχολείου με θέμα: Φρούτα του δάσους.

αγάπη για το συνάνθρωπο με πρωταγωνιστές παιδιά.
6. Από τον Πολιτιστικό Σύλλογο Βουργαρελιωτών Αττικής έχουν εξασφαλιστεί αρκετά τεύχη από το παραπάνω βιβλίο και θα διατίθενται κατά τη διάρκεια της έκθεσης βιβλίου που θα πραγματοποιηθεί τον Αύγουστο στο χωριό μας!

Ο Προϊστάμενος του Σχολείου
Παναγιώτης Καραβασίλης

ΣΧΟΛΙΑ ...

Εν συντομία

Εκ παραδρομής στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας δεν αναγράφηκε το όνομα της κ. Νίκης Κατσαούνου στις ευχαριστίες του Πολιτιστικού Συλλόγου στις κυρίες που πρόσφεραν φασολάδες στην εκδήλωση της Καθαράς Δευτέρας. Είναι σίγουρο πως δεν έγινε ... από σκοπού, καθότι η κ. Νίκη είναι πάντα παρούσα, όταν και όπου της ζητηθεί από το Σύλλογο. Εξάλλου ήταν η πρώτη-πρώτη φασολάδα, νοστιμότατη όπως όλες, καταναλώθηκε πρώτη και ως εκ τούτου ήταν αδύνατο να ξεχαστεί. Ζητάμε συγγνώμη από την κ. Νίκη, η οποία φτιάχνει και πολύ καλές λαχανόπιτες, και ο Σύλλογος έχει αρκετές εκδηλώσεις το καλοκαίρι!

Αίνιγμα

Πετραδάκι- πετραδάκι
απ' το δρόμο ... ξέφυγα
κι όταν σπάσεις ποδαράκι (!)
μη μου πεις πως έφταιγα...

Εγώ στο'πα, στο ξανάπα
αλλά συ δεν άκουσες.
Αν κι ακόμα μ' αγνοήσεις
πάει ... πάει.. μ' έχασες.
Τι είναι;

- Ο Νίκος καθάρισε, έβαλε και γλάστρες
Η Λόλα έφερε φυτόχωμα
Η Χαρά κλάδεψε
Η Αφροδίτη φύτεψε
Η Κούλα πότισε
Οι βρύσες ομόρφυναν
Ούτε επιστάτες ούτε ... προστάτες. Διάθεση χρειάζεται. Ο τρόπος βρίσκεται.

- Και νερό έχουν οι βρύσες. Μεριμνήσε η Δημοτική Αρχή και "τρέχουν" πάλι. Ελπίζουμε όχι προσωρινά. Γιατί και η φύση τα τελευταία χρόνια πολλά παιχνίδια παίζει!

- Το είδαμε κι αυτό! Τα γαρύφαλλα βγαίνουν και ... σε μπεζάκι! Μόνο που δυσκολεύουν το συνδυασμό στον Επιτάφιο! Προσοχή άλλη χρονιά, γιατί

υπάρχουν κι αλλού γαρυφαλλίες, που τα βγάζουν ολόλευκα.

- Στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας (No 249) δημοσιεύτηκε φωτογραφία από το φωτογραφικό αρχείο του κ. Χ Τούμπουρου και αναφέρεται πως πρόκειται για τις βρύσες στο Βουργαρέλι. Από τη μορφολογία του εδάφους όμως (όση μπορεί να απεικονιστεί) αλλά και την αρχιτεκτονική της βρύσης διαπιστώνεται πως δεν πρόκειται για τις γνωστές " Αρχόντω" και " Κρυστάλλω". Απόδειξη δε αυτού είναι φωτογραφία του Σπύρου Μελετζή, τραβηγμένη το έτος 1937 και δημοσιευμένη στο 4ο φύλλο της εφημερίδας "Το Βουργαρέλι", τον Γενάρη του 1978. Εκεί φαίνεται καθαρά πως η κατασκευή των βρυσών και η τοποθεσία δεν έχουν αλλάξει ως και σήμερα. Άρα, πού είναι η βρύση με τις Βουργαρελιώτισσες το 1944; Και ποιες είναι αυτές; Γνωρίζει κάποιος;

Χ. Β. Γ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Σόφης Χρήστος.....	No 2753	15 Ε
Φιλιππίδη Μαρκέλα	No 2754	20 Ε
Καυκιά Πολυξένη.....	No 2755	10 Ε
Εξάρχου-Γάκη Αγνή	No 2836	20 Ε
Μπαρτσιούλης Γιώργος	No 2837	20Ε
Τζουμάκα Χρύσα	No 2838	20Ε
Αλεξίου Κώστας	No 2839	50Ε
Σόφης Θανάσης.....	No 2840	20Ε
Κυρίτση Ελένη	No 2842	100Ε
Ριγανέλα Ερρίκετη.....	No 2843	50Ε
Ίσκου Μαίρη	No 2844	50Ε
Κατσαούνος Λάμπρος.....	No 2845	15Ε
Τερζή – Παππά Θάλεια	No 2846	20Ε
Μπακάλης Λάμπρος	No 2847	20Ε
Φλώρος Γιώργος	No 2848	100Ε
Αντώνης Χρήστος ιερέας	No 2849	50Ε
Νάκος Παναγιώτης	No 2850	100Ε
Στόγιος Παναγιώτης.....	No 2853	20Ε

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΥΓΕΙΑΣ ΒΟΥΡΓΑΡΕΛΙΟΥ
Η Μαρία Χρήστου Παπαδοπούλου πρόσφερε στο Κέντρο Υγείας 200 ευρώ για την αγορά υγειονομικού υλικού.

ΚΡΕΟΠΩΛΕΙΟ - ΨΗΤΑΡΙΑ
Αγιοί Μπακάλη
Φρέσκα κρέατα - Εγκριτοί μαζέδες - Τυφλωματικές παραγγελίες
Βουργαρέλι Άρτας Τηλ. 26850 22388
Οικ. 26850 22285

ΑΤ) ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Κ. ΤΑΣΙΟΣ
Διπλ.Πολιτικός Μηχανικός Α.Π.Θ.
Κατασκευή Ιδιωτικών & Δημοσίων Έργων
Έκδοση Οικοδομικών Αδειών
Τοπογραφικές Εργασίες σε Ε.Γ.Σ.Α 87
Νομιμοποίηση - Τακτοποίηση Αυθαιρέτων
Β. Κων/νου 24, 47 100 Άρτα
Τηλ. & Fax: 26810 72620 - Κιν.: 6972717200

Παναγιώτης Στόγιος
Λογιστικά - Φοροτεχνικά
Λυδίας 20-22 Βύρωνας τηλ./fax. 210 7652692
e-mail: panstogios@yahoo.gr 6945 689231
www.logistikaforotexnika.gr

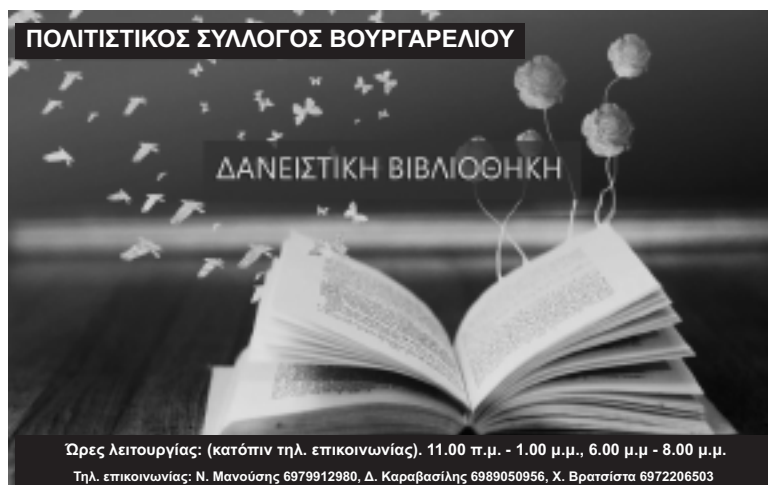
ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ ΑΛΟΥΜΙΝΙΟΝ
Παναϊωάννου Χρήστος
ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΑ ΚΟΥΦΩΜΑΤΑ
ΠΑΝΤΟΣ ΤΥΠΟΥ ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ
ΑΛΟΥΜΙΝΙΟΥ & ΣΙΔΗΡΟΥ
Πατρόκλου 1, Κομοτηνή
Τηλ. & Fax: 210 23 81 121
Κιν.: 6932 913 167
E-mail: alouminion@gmail.com
www.alouminion.gr
ΠΕΤΡΟΠΟΛΗ CE
ALUMIL

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤ. ΚΟΥΡΤΗΣ
ΑΛΛΕΡΓΙΟΛΟΓΟΣ ΕΝΗΛΙΚΩΝ - ΠΑΙΔΩΝ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΛΛΕΡΓΙΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΚΛΙΝΙΚΗΣ ΑΝΟΣΟΛΟΓΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ ΜΕ PANTEBOY
Δ: ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ 53 - ΠΑΤΡΑ Τ: 2610 007080
Δ: ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ & ΓΡΙΒΑ 34 - ΑΓΡΙΝΙΟ Τ: 2641 048017
E: G.KOURTIS.ALLERG@HOTMAIL.COM Κ: 6973 997753

Η παράδοσή μας δεν είναι
νεκρό παρελθόν.
Είναι οι ζωντανές
και χειμώδεις ρίζες
του λαού μας, απ' όπου
βλασταίνει και
αναπτύσσεται
ο σύγχρονος
λαϊκός μας πολιτισμός.

Το Βουργαρέλι μάς περιμένει πάντα! Η επικοινωνία μαζί του και με τους ανθρώπους του μας αναζωογονεί!

Βουργαρελιώτικα • Ηπειρωτικά & άλλα...

Η Ανεξάρτητη υποψήφια εκλεγμένη ονομάζεται Ηλέκτρα Κίκη και εκπροσωπεί τους Βοριοηπειρώτες. Σαββούλα Κολιούλη

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Ευχαριστώ από καρδιάς
Τους συγχωριανούς μου από το Σύλλογο Βουργαρελιωτών Αττικής[βάσει του καταστατικού της Π.Σ.Ε.είχα το δικαίωμα 3 ψήφων]
ΤηΤζουμερκιώτικη Ομοσπονδία[και για αυτήν ισχύει το δικαίωμα των 3 ψήφων].
Τέλος ευχαριστώ τους Αντιπροσώπους των Αδελφοτήτων Απανταχού της Ηπειρωτικής Αποδημίας Που με τίμησαν με την ψήφο τους.

Με το ψηφοδέλτιο της ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗΣ έλαβα 35 ψήφους [Από 35 Αδελφότητες]. Είμαστε στο ψηφοδέλτιο της ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗΣ 8 υποψήφιοι για το Νομό Άρτας και κατέλαβα την 4η θέση.

ΜΕ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΤΙΜΗ
Σαββούλα Κολιούλη

Η "Θέασις" είναι πλέον γεγονός και υπέροχη παρουσία στο χωριό. Πέρα από όσα γράφτηκαν στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας, ας προστεθεί εδώ το σπιτικό φαγητό και η θέα από τις βεράντες για μια γευστική και οινοπνευματική απόλαυση ιδιαίτερα τώρα τα βράδια του καλοκαιριού.

Η εφημερίδα και ο Σύλλογος στηρίζονται στις δικές σας συνδρομές. Μπορείτε να τις στέλνετε και με επιταγή στη διεύθυνση: Εφημερίδα "ΤΟ ΒΟΥΡΓΑΡΕΛΙ" Φειδίου 18 106 78 Αθήνα

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

Τη Δευτέρα 4 Απριλίου 2016 στην αίθουσα της Πανηπειρωτικής Συνομοσπονδίας Ελλάδας έγιναν οι εκλογές για την ανάδειξη του νέου Δ.Σ της Π.Σ.Ε. Οι συνδυασμοί ήταν δυο και μία ανεξάρτητη υποψήφια.

Η ψηφοφορία άρχισε από τις 8 το πρωί και ολοκληρώθηκε στις 8 το βράδυ με μεγάλη συμμετοχή των ψηφοφόρων αντιπροσώπων της Ηπειρωτικής Αποδημίας. Οι υποψήφιοι συνδυασμοί ήταν τρεις. 1. ΕΝΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ. 2. ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ. 3. Μία ανεξάρτητη υποψήφια.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΩΝ

Ψήφισαν 511 Έγκυρα 504 Άκυρα 1 Λευκά 6

ΕΛΑΒΑΝ

ΕΝΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ 279 ψήφοι [14 έδρες]

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ 201 ψήφοι [10 έδρες]

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΥΠΟΨΗΦΙΑ 24 ψήφοι [1 έδρα]

Στο δικό μας Νομό Άρτας εξελέγησαν.

Από το ψηφοδέλτιο της ΕΝΟΤΗΤΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ η Ελευθερία Σιαμέτη από τον Αμμότοπο Άρτας και ο Χρήστος Τούμπουρος από τα Άγναντα Άρτας.

Από το ψηφοδέλτιο της ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗΣ ο Γιάννης Νάκης από τα Θεοδώριανα και ο Γιώργος Βλάχος από το Ψαθοτόπι.

ΟΡΕΙΝΗ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ

Ξενοδοχείο

στο Βουργαρέλι

Σταυρούλα Καραβασίλη

Τηλ.: 26850 22111

Κιν.: 6972 425591

Fax: 26850 22251

e-mail:

info@panthoron.gr

www.panthoron.gr

Η εφημερίδα μας στηρίζεται στους αναγνώστες της. Στείλτε μας τη συνεργασία σας!

ΣΧΟΛΗ ΟΔΗΓΩΝ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΟΥΣΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΡ. ΣΟΥΣΟΣ

ΚΗΦΙΣΙΑΣ 72 (Αγ. Τριάδα)
ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ
ΤΗΛ.: 210 6982438
ΚΙΝ.: 6974305426
6972422536

e-mail: sousos@yahoo.com

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ
ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΜΕΝΑ
ΔΩΜΑΤΙΑ

ΚΩΝ/ΝΟΣ
ΤΑΣΙΟΣ

ΒΟΥΡΓΑΡΕΛΙ ΑΡΤΑΣ

ΤΗΛ.: 26850 22254

ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΟ ΙΑΤΡΕΙΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Χ. ΦΛΩΡΟΣ - ΧΡΥΣΟΥΛΑ Α. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΙ ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΙ

Νεότητος 13Α, Ν. Ηράκλειο, τ.κ. 141 22
(πλησίον Η.Σ.Α.Π. Ν. Ηρακλείου)
τηλ./fax: 210 2827000 - κιν.: 6974 363236 - κιν: 6972 778021

ΣΧΟΛΗ ΟΔΗΓΩΝ

ΣΟΥΣΟΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ

ΣΕΒΑΣΤΟΥΠΟΛΕΩΣ 102, ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ
ΤΗΛ.: 210 69 96 656
ΚΙΝ.: 697.2422 536 / 694 66 07 883

S.D.S

VILLA ELIA

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΤΥΡΟΛΟΓΟΣ
Άγιος Ιωάννης - Φρύνη - Λευκάδα

ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΑ - ΓΚΑΡΣΟΝΙΕΡΕΣ - ΔΩΜΑΤΙΑ
ΤΗΛ.: 26450 24397 - Fax: 26450 26019
e-mail: tyrologos@villaelia.gr
www.villaelia.gr

ΣΟΦΙΑ ΚΩΝ. ΓΟΥΣΙΑ - ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ
ΒΟΥΡΓΑΡΕΛΙ - Τ.Κ. 47045

ΤΗΛ. ΓΡΑΦΕΙΟΥ: 26850 22644 - ΚΙΝ.: 6972 194054